

FASORI HARANGSZÓ

www.fasor.hu

Újfolyam

50. szám

A Budapest-Fasori Református Egyházközség Hírmondója

2012. május

Fotó: Devich Márton

A RÁNK BÍZOTT KINCS

*„A rád bízott drága kincset őrizd meg a bennünk lakozó Szentlélek által.”
(2Timóteus 1,14)*

A fasori templom építésének középső centenáriumi évében járunk.

Amikor Pál apostol Timóteus lelkére köti a fentieket, akkor nem valamelyik templomra gondolt, még csak nem is földi kincsre, hanem a hit drága ajándékára. Mégpedig arra a hitre, amelyikből csak egy van („egy a hit” – Ef 4,5). Ez pedig a megfeszített és feltámadott Krisztusba vetett élő hit, amelyre úgy kell vigyázni, mint drága kincsre, hogy nehozzá bármi mással is felváltsuk. Ebből csak ez az egy van, és csak ez az egy az üdvözítő hit. Mennyi tévhit, üres filozófia, vagy akár teológia veszélyeztette évezredek óta ezt a drága kincset.

A jubileumi években sem téveszthetjük el, hogy minden más csak ennek a drága kincsnek a megőrzésére, továbbadására szolgál, de nem helyettesítheti. Gyönyörű templomunk azért épült, hogy itt élő Ige hangozzék, emberek élő hitre jussanak, és növekedjenek hitükben, szolgálatukban, és – a Krisztusba vetett hitük által – célba érjenek a mennyei üdvösségbe.

Ahhoz, hogy ez történjen, szükség van eszközökre. Így gyönyörű templomunkra is. Többször számba vettem – csak az utolsó bő másfél évtizedre gondolva is –, ha a szolgálatomat itt Budapesten – szolgatársaimmal együtt – néhány börönd Bibliával elkezdjük úgy, hogy nincs templom, nincs gyülekezet, nincs lelkészi állás, csak civil foglalkozásunk mellett missziózhathatunk – emberileg szólok –, most talán egy 20-30 fős házi gyülekezetet pásztorolhatnánk. Így pedig ide érkezésünk napjaiban már felmehettünk a szöszökre, és vasárnaponként már akkor 120-150 embernek hirdethettük az Igét. Milyen öröm, hogy ma már sokkal többen vagyunk egy-egy vasárnap, és hét közben is számos kiscsoportban, óvodában, iskolában hirdethetjük a „ránk bízott drága kincset”.

Azon gondolkodtam, hogy a „külső eszközök” milyen jó lehetőségek az élő hit terjesztésében. Adjunk hálát értük.

Ezek között első mindenképpen a templomunk. Közép-Európa talán legszebb református temploma olyan ajándék, amelyet – mivel magától értetődő, hogy ide járhatunk – sokszor talán nem is értékelünk jelentőségének megfelelően. Eszembe jutnak iskolahelyiségek a nógrádi szórványban, ahol a tanteremben tartottuk az istentiszteleteket, ünnepi alkalmakat. Azok az emberek egész életükben azzal a lehetőséggel élhettek, jöhetett karácsony vagy bármelyik ünnep. Milyen kiváltság ebben a templomban hirdetni, hallgatni az Igét! Nem természetes, hogy nekünk ez jutott.

Az az Ige is eszembe jutott: „Mert nem a gyermekek tartoznak gyűjteni a szülőknek, hanem a szülők a gyermekeknek!” (2Kor 12,14) – Meglepődhetünk, hogy amikor hitre jutunk, és még újszülöttek vagyunk a hitben, mennyi minden készen vár bennünket. Mert az előző nemzedékek összegyűjtötték, megépítették, megőrizték, elkészítették számunkra. Nem csak a Bibliánk vár készen bennünket, a sok-sok ének, hitvallásaink, hanem az épü-

Fotó: D. M.

letek is, mint éppen szeretett templomunk. 100 éve – erről még részletesebben is hallunk majd a jubileum kapcsán – megépítették rendkívüli odaadással és színvonalon. De az is nagy ajándék számunkra – 20 éve lesz jövőre –, hogy kívül-belül felújította az akkor élt nemzedék. A mai gyülekezetnek csak egy kis töredékét alkotják azok a testvérek, akik már akkor itt voltak a Fasorban. Hálás a szívünk építők és felújítók hűségéért, a rendelkezésünkre álló szép temploméért.

De folytatom az eszközök felsorolását a teljesség igénye nélkül. Itt van orgonánk, az újonnan épülő. A gyülekezet óvodája, iskolája, gyülekezeti táborunk, irodaépületünk, a lelkeszlakások. Mennyi lehetőség, mennyi feladat!

S túl a „fizikai” eszközökön, itt a sok- sok szolgáló élet, akik az Úr rendelkezésére állnak, mert megértették, hogy „az Úrnak szüksége van rájuk” (Lukács 19,31).

Mínde azért, hogy a „ránk bízott drága kincset”, az élő hitet őrizzük a magunk számára is, de a következő nemzedékek számára is. Mert örökké érvényes az Ige figyelmeztetése, buzdítása, elkötelezése:

„A rád bízott drága kincset őrizd meg a bennünk lakozó Szentlélek által.”

Úgy legyen!

Végh Tamás elkipásztor

MEGKEZDTE MUNKÁJÁT AZ ÚJ PRESBITÉRIUM

Gyülekezetünkben 2012. december 31-én lejárt az előző presbitérium mandátuma, új presbitérium megválasztására került sor. 2012-ben hosszú hónapok előkészülete, a jelölési folyamat után az előző presbitérium úgy döntött, hogy listás szavazáson dönt, azaz nem külön személyekre, hanem a teljes jelöltlistára szavazhat – igennel vagy nemmel – a gyülekezet. A listára ugyancsak az előző presbitérium döntése nyomán 30 új presbiterjelölt neve került fel (köztük 6 pótpresbiterjelölt).

A gyülekezet a 2012. november 20-i közgyűlésén hozta meg a döntését. 772 fő volt jogosult a választásra, ebből 184 fő élt a szavazati jogával. A leadott szavazatokból 179 szavazat volt érvényes, ebből 168 igen, és 11 nem szavazat volt. Azaz a gyülekezet a listát elfogadta. A megválasztott presbiterek mandátuma újabb hat évre szól.

A pótpresbiterek eskütétel előtt

NAGYTISZTELETŰ URAK, KEDVES PRESBITER TESTVÉREIM!

Köszönetem először is az Úr felé száll, hogy gyermeke lehetek, és immár 25 éve azt is megengedte egyszerű gyermekének, hogy Őt és az Ő egyházát presbiterként szolgáljam. Köszönöm a presbiteri éveket, a szolgálatot, amit nem csak a Fasorban, hanem más gyülekezetben is végezhettem. Köszönöm az előjáróimat, a presbitertársakat, akikben lelki testvérekre találtam, a gyülekezetemet, amely megtisztelt e szép feladattal. Az évek elszálltak felettem, 75 évesen átadom e szolgálatot fiatalabb presbitereknek.

Kedves presbiter testvérek, örömem, hogy ennyi tehetséges fiatal presbiter áll szolgálatba. Az Úr vigyázza és vezérelje életeteket, áldása legyen családjaitokon, hogy odaadó szívvel tudjátok szolgálni és építeni a Fasori Református Gyülekezetet. Legyen fontos számotokra, hogy a gyülekezet lelkipásztorainak, vezetőiteknek hűséges segítői legyetek! Személyes kérésem felétek – jó lenne betartani, mint az Úr szolgálói –, hogy legyetek mindenkor és mindenben összetartók, alázatosak a munkaterületeken, szeressétek, segítsétek, tiszteljétek egymást! Várnak benneteket az új feladatok, nehézségekkel, buktatókkal, vitákkal. Mindenkor üdítő vitákat és nemes harcot kívánok!

2011 adventjén áldott elcsendesedést, lelki feltöltődést az ünnepre, és sikeres szolgálatot kívánok mindenkinek! Áldott karácsonyi ünnepet és áldásban gazdag új évet kívánok testvéri szeretettel:

Kiss Jenő, 2011 adventjén

AZ ÚJ PRESBITÉRIUM TAGJAINAK BEMUTATKOZÁSA

BARTHA CSABA – *pótpresbiter*

Feleséggel együtt gyermekorvosként dolgozunk, két óvodáskorú gyermekünk van. Az egyetem elvégzése óta dolgozom a Református Egyház Bethesda Gyermekkorházában. Szüleim hívő református lelkészek voltak, így életem nagy részét a templom közelében töltöttem, de a megváltás lényegét már felnőtt fejjel értettem meg. A Fasorba 2003 nyarán egy Kincskereső gyermektábor orvosaként és gitárosaként kerültem be, és azóta második otthonommá vált a gyülekezet, ahol a gyermekmunkában, a kisovisok között szolgállok.

BÉCSI TAMÁS – *pótpresbiter*

11 éve élek boldog házasságban, feleségem a Fasori Református Kollégium logopédusa. Három gyermekünk van, ők a gyülekezet óvodájába és iskolájába járnak. Hívő családban nőttem fel, korábban a debreceni nagyerdei gyülekezethez tartoztam, ott konfirmáltam. Jelenleg a VII. kerületben élünk. Feleséggel a kisovis szolgálói csoporthoz tartozunk. A Műszaki Egyetemen dolgozom, oktatóként. Hiszem, hogy Jézus meghalt a bűneimért, hogy én is meghaljak a bűnnek, és hogy semmilyen üdvösség máshol nem kereshető és nem is található. Egész életemben tapasztalom, hogy a magam erejéből nem vagyok képes ennek eleget tenni, de az Úr mindig mellettem van, és fogja a kezem.

BERZSÁK ZOLTÁN – presbiter

Feleséggel 15 éve élünk boldog házasságban, négy gyermekünk van. A XI. kerületben élünk. Építésmérnök vagyok, a 4 plusz építész iroda munkáját irányítom. Korábban a kelenföldi református gyülekezet tagja voltam. Felnőttként ott konfirmáltam és jutottam hitre. 2005 óta tartozunk – családommal együtt – a Fasori közösségbe. Feleséggel a pároskörben és az óvodásfoglalkozásokon szolgálunk, a Fasori Harangszó szerkesztésében is segédkezem. A gyülekezet építési ügyeinek előmozdításában válllok aktív szerepet. Hiszem, hogy Jézus Krisztus kereszthalála árán van szabadulásom bűneimből. Hiszem, hogy Istennek terve van mindannyiunk életével.

BRUCKNER LÁSZLÓ – presbiter

Feleséggel még a középiskolai évek alatt ismerkedtem meg, négy gyermekünk van. Gyógypedagógiai tanárként 20 évig hátrányos helyzetű, fogyatékos fiatalok oktatásában dolgoztam, most a Nemzeti Szakképzési és Felnőttképzési Intézet főigazgató-helyettese vagyok, és tanítok az ELTE Gyógypedagógiai Karán. Középiskolás diákként lettem hívó keresztényé, a kelenföldi gyülekezetben feleséggel ifjúsági munkát végeztünk. A házassággondozó szolgálatba való elhívásunk kapcsán lettünk a fasori gyülekezet tagjai 2005-től. Az elmúlt hét év alatt egész családnak lelki otthonává lett a fasori gyülekezet. 2008-tól vezetem a legfiatalabbak ifjúsági csoportját. Feleséggel együtt szolgálunk a pároskörben, valamint a vasárnapi gyermek-istentiszteleteken.

A PRESBITERI ESKÜ***Az eskü előtti két kérdés:***

1. Miután az egyházközség gondnokává/presbiterévé választotta, megkérdezem: ismeri-e az egyházi törvények, szabályrendeletek gondnokokra/presbiterekre vonatkozó rendelkezéseit, és ezekben körülhatárolt feladatait?

Felelet: Ismerem, és azokat magamra nézve kötelezőnek fogadom el.

2. Hajlandó-e a gondnoki/presbiteri tisztséggel járó feladatok teljesítésére magát Isten és a jelenlevő gyülekezet színe előtt esküvel elkötelezni?

Felelet: Isten kegyelmét kérve és remélve, igen.

Az eskü szövege:

Én esküszöm a Szentháromság Istenre, hogy a tisztemmel járó köteleességeket és feladatokat, szolgálatomat Isten dicsőségére, egyházunk épülésére és népünk javára, a Magyarországi Református Egyház rendjében úgy igyekszem teljesíteni, hogy az egyház hasznát mindenkor a magam hasznának elébe helyezem.

Isten engem úgy segítjen! Ámen.

DEMETER ZOLTÁN – presbiter

Erdélyben, Marosvásárhelyen születtem. 1992-ben kerültem a fasori ifibe, később itt találtam lelki otthonra, ismerkedtem meg feleségemmel, akivel 1997-ben házasodtunk össze. Még abban az évben az ifiből a felnőtt gyülekezetbe való átmenetet már pópresbiterként élhettem meg. Házaságunk pecsétjeként az Úr négy fiúgyermekkel ajándékozott meg minket. A pároskör és házi körünk rendszeres látogatói vagyunk, emellett az információs misszió munkatársaként a kazetták másolásában, templomi hangosításban és hangfelvételek készítésében szolgálók. A hangostópulton ez a számomra igen fontos Ige áll: „Vigyázz a szolgálatra, melyre vállalkoztál az Úrban, hogy azt betöltsed!” (Kol 4,17)

DÉVAI-JÓZSA GÁBOR – presbiter

Hadiárvaként, hívő szülők gyerekközösségében eszméltem először a háborút követő lelki ébredés idején. A vasárnapi iskola meghatározó volt számomra, az általános iskola befejezése előtt konfirmáltam. Ezt követően a kollégiumi élet évei, majd a katonaság, a munkásszállások és az albérletek évei következtek. Érettségi után filozófiát, esztétikát tanultam, majd a katechéta képzőt is elvégeztem. Bár a Fasorból vonultam be katonának, először Újpesten lettem presbiter és katechéta, barátom és lelki gondozóm, Gyökössy Bandi bácsi gyülekezetében. Fasori szolgálatomat hittanórák, Kincskereső táborok, gyermek-istentiszteletek, evangelizációk teszik széppé. Hálás vagyok azért, hogy a gyermekek evangéliumi nevelésében közösen szolgálhatunk feleségemmel, aki a Julianna iskola tanára. Örömmel írok cikkeket a Fasori Harangszóba épülő-ébredő közösségünkről.

DEVICH MÁRTON – presbiter, intézményi gondnok

Eredeti végzettségem gépészmérnök, de később újságíró lett belőlem. Tíz évet a Magyar Nemzetnél, másik tízet a Heti Válasznál töltöttem, mint vezető szerkesztő. 2011-től a Magyar Távirati Iroda Kulturális Szerkesztőségét irányítom, és zenei jegyzeteket írok. Feleségem Kovalszki Mária zongoraművész, 21 éve vagyunk házasok. Három gyermekünk van, ketten jelenleg is a Julianna iskolába járnak. A hit magját református lelkész nagyapám ültette el a szívemben, a budahegyvidéki gyülekezetben konfirmáltam. Isten akkor szólított meg bennünket és hívott a Fasorba, amikor Réka lányunkat beírtattuk a Juliannába. Tahiban, egy családos hétvégén tértünk meg feleségemmel együtt 2001-ben. Az intézményi gondnoki és presbiteri teendők mellett kilenc éve szerkesztem a Fasori Harangszót, feleségemmel szolgáltunk a pároskörös misszióban, évek óta önálló házi imakört is vezetünk.

DR. FÜRJES ZOLTÁN – pópresbiter

Ügyvéd vagyok, feleségemmel három gyermeket nevelünk. Vallásos neveltetésben részesültem, a Rákospalota-Óvárosi gyülekezetben konfirmáltam, gyermeki hitemet azonban édesanyám korai elvesztése kiirtotta belőlem. Ebben az állapotban Isten utánam nyúlt, elkezdtem járni a fasori gyülekezetbe. Isten kegyelméből ehhez és egész életemhez egy csodálatos társat is kaptam. Bár részt vettem az autós szolgálatban, és a gyermekmegőrzőben is többször segítettem már, a pópresbiteri jelöltség váratlanul ért. Talán éppen fiam miatt, Máté evangéliumából ez az üzenet ragadott meg és segítette a döntésben: „Teremjetelek hát megtéréshez illő gyümölcsöket.” (Máté 3,8)

GURZÓ JÓZSEF – presbiter

Nyolc éve élünk házasságban feleségemmel, két gyermekünk van, akik a Julianna iskolába járnak. Villamosmérnök vagyok, 16 éve dolgozom első munkahelyemen, először szoftverfejlesztőként, majd egy ideje projektvezetőként. Sem én, sem feleségem nem született hívő családba, de mindkettőnknél jelen volt az eggyel idősebb generációból a hívő, imádságos háttér. Bár kapcsolatunkba világi módon vágunk bele, együtt kezdünk járni a Fasorba, a felnőtt konfirmációs alkalmakra. Itt hallottunk először az újjászületésről. Egy csendes héten átélhettem, hogy az Úr hogy végzi ezt el, és nemsokára Móni is új életet kapott. Gyülekezetünkben az információs misszióban teljesítek szolgálatot.

HARTMANN LÁSZLÓ – presbiter

Feleségemmel 28 éve vagyunk házasok, három gyermekünk van. A VII. kerületben élünk, jelenleg nyugdíjas vagyok. A gyülekezetben a pénzügyi bizottság munkatársa vagyok, rendszeresen részt veszek az imakör szolgálatában, és a kijelölt szolgálatokban. 1999-től az evangélikus kórházmisszióban, 2011 tavaszától a református kórházmisszió munkájában is részt veszek. Ez időtől több körzetben vállaltam a körzetgazdai szolgálatot is.

KAJÁRI ZOLTÁN – presbiter

Feleségemmel és három gyermekemmel Bagon élünk. Közgazdász vagyok, jelenleg informatikusként dolgozom. Nem hívő családból származom, a fasori gyülekezetbe 2002-ben kerültem, még megrögzött ateistaként. Furcsa volt, hogy milyen szeretettel fogadnak. Isten iránt érzett elenséges viszonyomra Urunk válasza a felfoghatatlan szeretet volt. Az Ige lassan megtette bennem átformáló hatását. Megtaláltam azt a békeséget, amire mindig is vágytam. Nem sokkal ezután házasodtunk össze feleségemmel, már Isten színe előtt állva. A pároskör tagjai vagyunk. Szolgálati területem a hangosítás és az igehirdetések CD-re rögzítése, a tahi tábori takarítónapok lelkes „látogatója” vagyok.

DR. KISS IMRE LÁSZLÓ – presbiter

Református családban születtem Makón. Szüleim nem voltak hívők, anyai nagyanyám beszélt nekem először Istenről és Jézus Krisztusról. Gyermekkorom hányattatott volt, de Jézus gondoskodó szeretete vigaszt nyújtott. Rájöttem, hogy soha nem vagyok egyedül, mert Jézus velem van, és határozott, rám szabott elképzelése szerint irányítja életemet. Először trombita tanszakon, majd tanító-népművelőként végeztem, ezt követően jogi diplomát és szakvizsgát szereztem. Ügyvédként saját ügyvédi irodámban dolgozom. 31 éve nős vagyok, feleségem szintén ügyvéd. Három felnőtt gyermekünk van. 1998 óta a Fásorba járunk, 2001-ben felnőttként itt konfirmáltam feleségemmel együtt, majd később gyermekeink is, unokánk keresztelése is itt történt. Néhány éve szolgálatként a fásori testvéreket tanácsokkal látjuk el jogi ügyeikben.

KOVÁCS LÁSZLÓ – presbiter

Jászberényben születtem test szerint 44, lélek szerint 22 éve. Nős vagyok, feleségemmel három gyermeket nevelünk. Végzettségem szerint református teológus és informatikus vagyok, az Országos Pedagógiai Könyvtár és Múzeum informatikai osztályán rendszerfejlesztőként dolgozom. Teológusi végzettségemet bibliaórák tartása során, vagy úrvacsorák alkalmával használom. Mint Istennek Jézus Krisztus által megváltott gyermeke hiszem és vallom, hogy „*semmi sem véletlenül, hanem Isten atyai kezéből jő*” (Heidelbergi Káté 27. kérdés-felelet).

KRÜZSELYI ATTILA – presbiter

Tizenhat éve járunk feleségemmel a fásori gyülekezetbe, három gyermekünk van. Születésem óta Terézvárosban élek. Mezőgazdasági, környezetvédelmi és közgazdasági felsőfokú végzettségeket szereztem, jelenleg az Állami Számvevőszéknél dolgozom, mint számvevő tanácsos. A keresztény hit szempontjából „elveszett nemzedékhez” tartozom. Nagyszüleink még templomjáró, mélyen hívő emberek voltak. Szüleink számára már nem volt központi kérdés a hitbeli nevelés. Sok tévút, félreértés, félremagyarázás, szellemi tespedés után találtam meg a helyem, lélekben Krisztus keresztjének a tövében, személyesen pedig a fásori gyülekezetben. „*Mert megbánhatatlanok az Istennek ajándékai és az Ő elhívása.*” (Róm 11,29)

LIPTÁK MIHÁLY – presbiter

Budapesten születtem, magyar-történelem szakon tanárképző főiskolát végeztem, jelenleg kutatószervezőként dolgozom. Feleségemmel a XV. kerületben élünk, 27 éve boldog házasságban. Két felnőtt korú gyermekünk van. Születésem után titokban megkeresztelt a lakásunkban egy evangélikus lelkész, de Istenről ezután több szó nem esett a családban.

„Ímé az Istennek ama báránya, a ki elveszi a világ bűneit.” (Ján. 1,29)
1993-ban ezzel az Igével szólított meg az Úr, azóta járok hitben. A fasori információs misszióban szolgállok. Feleségem könyvtárosként, lányaim a gyermekmegőrző szintén hívő szolgálattevői a fasori gyülekezetnek, melynek 1997 óta vagyunk tagjai.

LITERÁTI ZOLTÁN– *pótpresbiter*

Erdélyi református családból származom, kolozsvári egyetemi éveim alatt talákoztam Isten megszólító kegyelmével, aki több állomáson keresztül (Szatmárnémeti, Pesterzsébet, Helsinki, Pasarét) vezetett a Fasorba. Feleséggel két fiúgyermeket nevelünk. Mindketten fontosnak tartjuk, hogy Isten Igéjét a mindennapi életünk és a cselekedeteink is kiábrázzolják. Isten ajándékának tekintem azt is, hogy a hétköznapiakban középvezetőként dolgozom egy nemzetközi távközlési cégnél. Az Úr ezzel az Igével hívott el a presbiteri szolgálatra: „*Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít.*” (Fil 4,13)

MAGAI MARGIT– *presbiter*

Enyingen születtem, most Zuglóban élek, egyedül, de nem magányosan. Kaposváron érettségiztem, majd Szombathelyen könyvtáros és magyar nyelv és irodalom szakos tanári diplomát szereztem. Lelkészcsaládban nőttem fel, ahol átélhettem Isten szeretetét. A kamaszkor lázadásai után meghallottam Jézus szavát: „*Megbocsáttattak bűneid! Kelj fel,... és menj haza*” – és új életem kezdődhetett. Több mint húsz évig a kaposvári megyei könyvtárban dolgoztam gyermekkönyvtárosként. Isten gyermekek és fiatalok közötti szolgálatot bízott rám a kaposvári gyülekezetben, iskolai hittanórákon. Tizenhét éve Isten Kaposvárról elhívott a Bethesda Gyermekkórházba, ahol beteg gyermekeknek és családtagjainak lehetek erősítője, vigasztalója. 1992-ben hitoktatói képesítést is kaptam. Isten a Fasorban először körzetgazdaságot, majd gyermekek közötti szolgálatot bízott rám.

MARTINECZ ISTVÁN – *pótpresbiter*

Budapesten születtem vegyes házasságban, apám után katolikus keresztességben részesültem. Édesanyám élő hitű református tanítónő volt. Ifjúkoromban egy őszi evangelizációs héten, Pasaréten ismertem meg személyesen, és fogadtam el mint megváltómat, Jézus Krisztust. 1988-ban összekötöttem életemet feleséggel, három gyermekünk van, egyikük a Juliannába jár. Bankban dolgozom háttérműveleti munkatársként, számítástechnikai végzettséggel. Mártival tagjai vagyunk a pároskörnek, és egy házi körnek. Rendszeres szolgálataim között szerepel tábortakarítás, Kulturális Örökség Napokon vezetés, újabban a csoportvezetést tanulom a párosköri alkalmakon.

NÉMETH KÁLMÁN – presbiter

Tíz éve járunk feleségemmel a fasori gyülekezetbe, négy gyermekünk van. Zuglóban élünk már 15 éve. Először villamosmérnöki, majd közgazdasági diplomát szereztem, jelenleg a Magyar Telekom csoport egyik leányvállalatának nagyvállalati üzletágánál dolgozom. Számomra erőt és kiegyensúlyozottságot ad, hogy hiszem, Jézus a kereszten értem is meghalt. Már felnőttként, családos emberként jutottam hitre, előtte sok útkereséssel és kudarccal a hátam mögött. Tudom, hogy több dologban még megbotlok, de Isten mellett áll. Apaként ma már el sem tudnám képzelni Isten nélkül az életem. Feleségemmel közösen a vasárnapi istentiszteleteken az alsó tagozatos Kincskereső szolgálatban veszünk részt.

NYIKOS LÁSZLÓ – presbiter, építésügyi gondnok

Budapesten születtem, építészmérnök vagyok. Feleségemmel és négy gyermekünkkel Rákosligeten élünk. A XVII. kerületi önkormányzat beruházásait bonyolító irodában dolgozom, feleségem pedig a rákoscsabai gyülekezet Betlehem Óvodájában óvodapedagógus. Megtapasztalhattam Isten végtelen szeretetét, ahogy átszeretett az Életbe, és 33 évesen az Ő gyermeke lehettem. Feleségemmel 1995 óta kötődünk a Fasorhoz, 2006-tól az irat-terjesztés vezetője voltam, jelenleg építésügyi gondnok vagyok. Szolgálataimban újra és újra meglátom a magam korlátain túl Isten kegyelmét.

PÁLINKÁS MÁRIA – presbiter

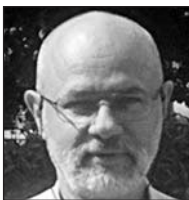
Budapesten születtem, azóta a VII. kerületben élek. Egy felnőtt lányom van. Kormánytisztviselőként dolgoztam humánpolitikai területen, de 2011-ben nyugdíjba mentem. 1989 óta vagyok a fasori gyülekezet tagja. Megalakulásától a pénzügyi bizottságban szolgálok, ezen kívül a keresztelős családok közötti szolgálatban veszek részt, valamint a felnőtt konfirmációra előkészítő alkalmakon végzek szolgálatot. Nyugdíjba vonulásom óta, ha kell, helyettesítek a hivatalban, illetve a gyülekezeti diakónia megerősítésében próbálok munkálkodni. Rendszeresen részt veszek a gyülekezeti alkalmakon, és házi bibliakörben imádkozunk gyülekezetünkért, családunkért. Hálság vagyok Istennek, hogy átadhattam bűnös életemet Jézus Krisztus keresztyénél, bűnbocsánatot nyertem és új életet kaptam.

PAPP RICHÁRD – presbiter

Budapesten születtem, feleségemmel három gyermekünket neveljük. Kulturális antropológus vagyok, az ELTE-n tanítok vallásantropológiát és bibliai antropológiát. Kutatásaimat zsidó és keresztény közösségek körében végzem. A presbitérium szolgálatát jegyzőként segítem, továbbá a kisóvadás korosztály Bibliára tanításában, valamint a határon túli testvér-gyülekezetekkel való kapcsolattartásban veszek részt. Családommal együtt a Szentírás fényében igyekszünk élni az Úrtól kapott örömmel és felelősséggel. „Erőm és énekem az Úr” (2Móz 15,2).

PAULER PÉTER – presbiter

Feleséggel három lányunk és két fiunk van. Ketten kamaszok, a két kicsi a Julianna iskolába jár, a legkisebbel feleségem otthon van. A kereskedelemben dolgozom, nyolc DM-üzletet vezetek. 12 éve egy keresztelejre értünk a Fasorba, ahol nagy örömmre Jézusról hallhattam, és az Őrőla szóló örömhír megragadott. Elkezdtem ide járn, felnőt fejjel konfirmáltam, és hamarosan presbiter lettem. Feladatam a gyülekezetben az iratterjesztés vezetése, és egy házi imakörben vagyunk állandó tagok a feleséggel. Nagyon szeretném, hogy a gyülekezet igazi lelki otthona lehessen sok-sok embernek, ahol hitre jutnak és hitben erősödnek az Ő elhívottai.

RÉVAY JÓZSEF – presbiter

Miskolcon születtem katolikus családban, ott végeztem a középiskolát. Budapesten építőipari főiskola várt, majd későbbi hitvesem marasztalt. Két fiunk már kirepült a családi fészekből. Jelenleg az egyik budapesti kerületi polgármesteri hivatalban építéshatósági előadói feladatot látok el. Feleségem népes református családja, egy-egy hívó testvérral folytatott áldott beszélgetés, csendeshetek Biatorbágyon mint az Úr eszközei vezettek a Fasorba. 1999-ben életem legnagyobb eseménye, a konfirmációm volt, amikor Jézus Krisztust elfogadtam Uramnak. Azóta az esküvőnkön értetlenül hallgattam Ige éltető valóság számomra. „*De hí az Úr, aki megerősít titeket és megőríz a gonosztól.*” (2Tessz 3,3) Éveken át voltam gondnok a Tahitáborban ifjúsági csendesheteken, részt veszek a tábori munkanapokon. A Fasori Harangszót kézbesítem egy körzetben. 2000-tól egyházközségünk presbitere vagyok. Az építési bizottság – hívó reménység szerint – egyre növekvő feladataiból szeretném kivenni a részemet.

SÓLYOM CSABA – presbiter

Matematika-informatika tanár vagyok, 12 éve egy budai gimnáziumban tanítok, emellett rendszergazda is vagyok. Feleséggel négy éve kötöttünk házasságot, azóta a XI. kerületben élünk, jelenleg első gyermekünket várjuk. Jegyességünk idején olyan gyülekezetet kerestünk, ahol közösen megállapodhatunk, így kerültünk a Fasorba, ahol a felnőt ifiben hamar megtaláltuk a helyünket. Két évig a közösség vezetése is ránk bízott. Az ifi után a pároskörbe, majd egy házicsoportba is bekapcsolódunk. Gyermekkoromban ugyan reformátusnak kereszteltek, de 18 éves koromig ez semmit nem jelentett számomra, ám megtérésem után az Úr úgy intézte, hogy a református egyházba tagolódjak be. Húsz éve vagyok a Refisz tagja. Vezérigémmé vált az Ef. 2,8–9: „*Hiszen kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez; nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék.*”

DR. SÜDY GYÖRGY – *presbiter, gazdasági gondnok*

Békéscsabán születtem, szüleim gyógyszerészek voltak, én is az lettem. A szegedi egyetemi évek után Békéscsabán, Szekszárdon és Budapesten dolgoztam. Jelenleg nyugdíjasként egy gyógyszer-nagykereskedelmi cég tanácsadója vagyok. Feleséggel – aki középiskolai tanárként ment nyugdíjba – a gimnáziumban ismerkedtünk meg, két gyermekünk és öt unokánk van. Feleségem hatására kezdtem el istentiszteletre járni a pest-erzsébeti református gyülekezetbe, s ott fogadtam el az Úr vezetését. 2000-ben költöztünk Zuglóba, s azóta járunk a fasori gyülekezetbe. 2001-ben egy biatorbágyi csendeshéten megértettem, hogy csak akkor lehet örök életem, ha elfogadom, hogy az Úr Jézus áldozatával az én bűneimet is eltörölte. Nagy áldás, hogy gyermekeim családjukkal együtt az Úr útján járnak, lányom és családja is a fasori gyülekezet tagja. Feleséggel együtt részt veszünk a gyermekmunkában, és a gyülekezeti énekkar tagjai vagyunk.

SZABÓ GYULA – *presbiter*

Feleséggel három lányt nevelünk. Jelenleg portásként dolgozom. A gyülekezetbe a feleségemen és gyermekeimen keresztül kerültem 1999-ben. Ez év őszén tértem meg, fogadtam el az Úr Jézus szabadítását, megtapasztalva az ima erejét. 2001-ben konfirmáltam, majd 2003-ban presbiternek választottak. Szolgálatként Tahitótfaluban és Biatorbágyon segíték, és a köztisztviselői munkálatokban.

DR. SZABÓ MIHÁLY – *presbiter, főgondnok*

Két testvéremmel lelkészcsaládban nőttem fel. 16 évesen fogadtam el személyes megváltómnak Jézus Krisztust egy csendeshét megszólító üzenetében. Vele kezdtem járni az Úton, a Szabadság téri gyülekezet és ifjúsági közösség tagjaként. Közel húsz évig tartó első házasságom idején eltávolodtam a megkezdett úttól, s végül nem tudtam megtartani e házasságomat. Újabb húsz év telt el második házasságomban, ahol feleséggel együtt közösen keressük Isten akaratát életünkre és szolgálatunkra. Két leánygyermekem van. Két műszaki, valamint jogi diplomát szereztem. Hosszú ideig nemzetközi fuvarozással, majd közlekedési balesetek műszaki, jogi szakértésével foglalkoztam. Közel két évtizede kapcsolódtam be a fasori gyülekezet életébe. Isten Igéjének világosságát keresem ma is, családomban, munkában és szolgálatomban a Zsoltárok 43,3 alapján: „*Küldd el világosságodat és igazságodat, azok vezessenek engem!*”

DR. SZABÓ ZSOLT – pópresbíter

Nagyváradon születtem és kaptam református keresztséget. 1986-tól édesanyámmal Budapesten éltem, azóta járok – megszakításokkal – a Fasorba, itt konfirmáltam 1993-ban. Jogász végzettséget szereztem, közben elvégeztem a Bartók Béla Zeneművészeti Szakközépiskola zeneszerzés szakát is. Voltam idegenvezető is, jelenleg kormánytisztviselő vagyok a Nemzeti Fejlesztési Ügynökségnél, mellette tanítok a Károli Gáspár Református Egyetem jogi karán. A „talentumok” azonban nem alázatossá, hanem önteltté tettek, és egyre kevésbé adtak valódi boldogságot. 2005-ben egy biatorbágyi csendes héten megértettem, hogy kicsoda Jézus. Azóta megújult életem minden területe, az ifiben megismertem feleségemet. 2007-ben kötöttünk házasságot, bekapcsolódtunk a pároskörbe, és tagjai vagyunk egy házi csoportnak is. Egy hároméves kisfiút nevelünk.

VITÉZ ANDRÁS – presbíter

1997-es megtérésem óta járok a fasori gyülekezetbe feleségemmel. A gyermek-istentiszteleten belül a 3-4. osztályosok között, a páros körben, Tahiban az Isten Táborában szolgálok, és amiben megszólítanak, az Úr elhívott szolgáljaként végzem feladataimat. Feleségem a kisovis szolgálat vezetője, a Csipkebokor óvoda munkatársa, öt gyermekünk édesanyja. Hálas szívvel köszönöm az Úrnak, hogy ilyen csodálatos családdal ajándékozott meg. A mindennapokban megélhetjük Jézus Krisztus előre elkészített kegyelmi ajándékait, és öröm van a szívemben, ha arra gondolok, hogy Ő a tenyerén hordoz bennünket. „*De most így szól az Úr; a te teremtdő, Jákób, a te formálód, Izrael: Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!*” (Ézs 43,1–2)

Együtt megerősítve (2Kor 1,21)

Presbiteri hétvége Mátraházán

Március elején, a tavasz első magsugarai idején az új presbitérium testépítő hétvégén vett részt Mátraházán. A presbiterek Krisztus földi testének, egyháza fasori gyülekezetének építése céljából két napot töltöttek szeretteikkel együtt az egyház mátrai üdülőjében. Vendégként a lupényi testvérgyülekezet négy tagja is velünk volt, így közel százan lehetünk. A fő cél az volt, hogy az újonnan meg-

választott testület tagjai jobban megismerjék egymást, a rájuk váró szolgálatokat és feladatokat – és akár önmagukat is.

A csapat két napra elhagyta a várost és a hétköznapiakat, és felment a hegyre, hogy – Istenhez is közelebb kerülve – az elhívására tudjon figyelni. Bár ez a „kivonulás” autóval csupán másfél órát vett igénybe, mégis jól esett kiszakadni a mindennapokból. A hétvé-

IMÁDKOZÓ KEZEK

Mint a másokért való áldozatvállalás példája, Somogyiné Ficsor Krisztina elmesélt egy Albrecht Dürerről szóló történetet. Régóta csodálják az emberek Az imádkozó kéz című mesterművét, amely valószínűleg 1508-ban született. E művészi alkotás mögött a szeretet és önfeláldozás csodálatos története húzódik meg. A XV. század vége felé két fiatal festőművészeti iskolai tanuló, Albrecht Dürer és Franz Knigstein munkásként kereste pénzét művészeti tanulmányaihoz. A munka hosszú és kemény volt, és alig maradt idejük a művészet tanulmányozására. Végül megegyeztek, hogy sorsot húznak, és a vesztesnek kell ellátnia mindkettejüket, miközben a győztes folytatja tanulmányait. Albrecht nyert, de megegyezett abban, hogy támogatja Franzot, miután sikeres lesz az élete, hogy barátja is be tudja fejezni tanulmányait. Miután sikeres művész lett Albrechtból, felkereste Franzot, hogy eleget tegyen ígéretének. Hamarosan fölfedezte azonban, hogy milyen óriási áldozatot hozott barátja. Miközben Franz nehéz munkát végzett, ujjai eltorzultak és megmerevedtek. Hosszú, finom ujjai és érzékeny keze tönkrement véglegesen. Nem tudta többé kezelni az ecsetet, hogy a szükséges finom vonásokat fesse velük. A kifizetett nagy ár ellenére sem volt keserű szívű. Örült annak, hogy barátja, Albrecht sikeres művésszé lett. Egy napon Albrecht látta, amint hűséges barátja térdepel, és durva kezeit összekulcsolja csendes imádsága közben. Albrecht hirtelen vázlatot készített a kezeiről, és később ezt a vázlatot használta fel *Az imádkozó kezek* című műalkotásának elkészítéséhez.

ge sok vidám és komoly pillanatot tartogatott. Az első este a közösségépítés jegyében még játékos ismerkedéssel telt, a presbiterek párban mutatták be egymást tréfásan a többieknek. A másnap délelőtt azonban elcsen-dese-dést, mély gondolatokat is hozott. A napot, és Somogyi Péter áhítatát a Biblia kezdősorai indíttották: „Kezdetben Isten”.

Jó volt Istennel kezdeni. Jó minden dolgunkat, napunkat vele kezdeni. Amit Istennel kezdünk, az jól indul. Ezzel a gondolattal indul el az új presbitérium szolgálata útján. És a rákövetkező gondolat a közösségről szól: nem jó egyedül. Isten társat adott az ember mellé, akikkel együtt végezve könnyebb a szolgálat. Az alkalom során a gyakorlatban is megéltük, hogy Isten hogyan tölti be szükségünket. Mindenkinek le kellett írnia egy lap-

ra – név nélkül – hogy mit „kínál”, azaz mivel tud szolgálni a gyülekezeti közösségben, és mellé azt is, hogy mit „keres”, azaz neki mire van szüksége. Volt, aki mások meghallgatását ajánlotta fel, mások éppen meghallgattatásra vágytak. Volt, aki vigasztalásra vágyott, és volt, aki vigaszt kínált. Csodálatos volt átélni, hogy a mérleg két oldala egyensúlyban van: szinte minden keresletre mutatkozott kínálat. Isten hihetetlen szervező erejéről tanúskodott, hogy még a hétköznapi, praktikus dolgokban is így volt. Volt, akinek informatikai tanácsadásra volt szüksége, és volt olyan, aki számítógépes segítséget ajánlott fel. Kézzelfoghatóvá vált, amit elméletben, az Igéből korábban is tudtunk, hogy Isten minden szükségünket betölti. Elgondolkodtató volt az alkalom zárásaként Dietrich Bonhöffer gondolatát

hallani arról, hogy miben szolgálhatunk közösségben testvéreinknek. Először azzal, hogy meghallgatjuk őket. Ez a legelső lépés minden szolgálati buzgalom előtt. Másodszor azzal, hogy cselekvő szeretettel vesszük körül őket. Harmadszor azzal, hogy türelmes szeretettel elviseljük őket...

A csoportbeszélgetésen azután a kérdés emberi oldala is előkerült. Mi, emberek még ezt az előre elkészített rendet is el tudjuk rontani, mert a nagy tervet nem ismerjük fel, nem értjük meg. Rajtunk múlik, ha a kereslet nem találja meg kínálatát, ha ne vesszük észre körülöttünk a szükségét, ha nem jól sáfárokunk a ránk bízott információkkal, bizalmas közlésekkel.

Délután a csapat kirándulásra indult, kicsik és nagyok együtt mentek az erdei ösvényen. Néhányan gondoltak egyet, leváltak a többiektől, és egészen a Kékesig jutottak. Este újra együtt szép vetítést nézhettünk Lupényről Gáll Sándor lelkész úr tolmácsolásában. Utána jutott idő még egy kis játékra is.

Másnap az istentiszteleten Somogyiné Ficsor Krisztina szintén a szolgálatról beszélt. Jézusról, akinek volt ideje mindenkit meghallgatni, pedig tudta előre, hogy ki-k milyen szívvel megy oda hozzá. Türelmesen meghallgatta például Zebedeus fiait, a gazdag ifjút, még a latrokat is a kereszten. Nemcsak meghallgatta őket, volt hatalma meggyógyítani mindenkit, aki ezt hittel kérte tőle.

Az alkalom fő üzenete, Jézus intése Zebedeus fiaihoz a hétvége összefoglalása is volt: *„aki nagy akar lenni közöttetek, az legyen a ti szolgálatok; és a ki közületek első akar lenni, mindenkinek szolgálja legyen.”* (Márk 10,44–45)

Ezzel indultak vissza a presbitérium tagjai a városba, hogy Krisztus faszori gyülekezetében szolgáljanak.

Szabó Zsolt

Pillanatkép egy úrvacsoráról

Miután magamhoz vettem a látható szent jegyeket, hátrasétáltam, és megálltam az irat-terjesztésnél levő karzatfeljáró ajtaja mellett, hogy megvárjam a szertartás végét. Elgondolkodtam azon, milyen lelkülettel álltam kinn az úrasztalánál... Közben az utolsó ének és az orgonaszó is véget ért, már csak a szolgálattevő lelkészek vették az úrvacsorát. És akkor...

... egyszer csak valahol, valaki elkezdte énekelni, hogy „Az Isten Bárányára, letésem bűnöm én...” A hangok mindenkit meglephetek, de ahogy halkán végigkúsztak a templom egyébként áldott csendjében, nem lehetett nem bekapcsolódni. „És lelkem béke várja ott a kereszt tövén...” A gyülekezet lassan és egyenletesen csatlakozott az éneket elkezdőhöz, és a dallam, mint méhek duruzsolása a tavaszi virágzásokor, terjedt a jó akusztikájú templom falai között. „A szívem mindenestül az Úr elé viszem, Megtisztul minden szennytül, a Jézus vériben, a Jézus vériben...” Az ismert, kedves ének szívet megragadó dallama már az elején rabul ejtett, de most, hogy a második versszak is elkezdődött, már többet éreztem pusztá földi történetnél. „Megtörve és üresen adom magam neki, hogy újjá Ő teremtsen, az úrt Ő töltse ki.” Végül orgonaművésznünk is beállt a spontán előadásba, és az utolsó sorok hangjai halkán az orgonán is megszólaltak. „Minden gondom, keservem, az Úrnak átadom, Ő hordja minden terhem, eltörli bánatom. Eltörli bánatom.” Felnézve a lelkészek arcán is ugyanazt az örömet láttam, amely bennem áradt szét. A megváltás és a bűnbocsánat örök öröme.

Engem így ölelt át Isten 2012. március 25-én.

Simongáti Győző

Az Úr csodásan működik

Új egyházi állt szolgálatba a Fasorban

„Mert csak én tudom, mi a tervem veletek – így szól az ÚR –: békességet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövőt adok nektek.” (Jer 29,11)

Különös és felemelő megtapasztalás újra és újra Urunk munkáját világosan és érzékelhetően megtapasztalni. Gyülekezetünkben ennek vagyunk részesei időről időre. 2009 nyarán, amikor költöztünk Kecskemétről Budapestre egy kedves ottani munkatársunk – másokkal együtt –, szeretettel segített nekünk, miközben szomorú szívvel vett búcsút tőlünk családjával. Kovács Tibor, aki ott volt egyházi szolgálatunk idején, nagy hálával a szívében végezte velünk a templomi szolgálatot. Sok közös áldás és élmény kötött össze minket, hiszen együtt lehettünk lelkigondozói beszélgetésekben feleségével, Edinával együtt, családosi misszióink különböző területein, és

mindkettőjünkkel munkatársként is, hiszen ott dolgoztak, szolgáltak a gyülekezetben és a gyülekezet intézményében. Feleségem, Krisztina és magam is taníthattam nagyobbik gyermeküket, Alexandrát, aki, amikor Krisztinával készült a konfirmációjára, olyan elhívást kapott, ami éppen most bontakozik ki majd a Károli Egyetem Hittudományi Karán ősztől. Kisebbik gyermekük, Zétény születése után Krisztina erősítette Edinát, és azóta is, ittlétünk óta egy-egy telefonbeszélgetésben tartottuk a kapcsolatot. A közös szolgálat öröme ott élt a szívünkben. „De jó lenne még szolgálni együtt!” – hangzott a csendes sóhaj a részükről az elköszönéskor. Igazán nem gondoltuk, hogy ennek még eljön az ideje itt és most.

A különös az, hogy Kovács Tibor 2012. április 1-jétől az új egyházi gyülekezetünkben. Nem ember szervezte és tervezte így. Ők

Az új egyházi, Kovács Tibor feleségével, Edinával

nem jelentkeztek, s mi nem hívtuk őket, és mégis ez valósult meg. Csodálatos volt felismerni az Úr akaratát, ahogyan készítette ennek az útját. Tavaly ősszel Albert Péter szolgatársunk, aki egyházi-pénztárosi feladatot látott el 1995 őszétől kezdődően, vagyis 16 éven át, letette az egyházi szolgálatot az elnökség elé. Olyan felelős és olyan megterhelő kettős munkakörben szolgált több mint másfél évtizeden át, amelyik teljes időt és embert igényelt. Emellett presbiterként, a misszióban is aktívan és áldottan szolgált hűséggel. Az utóbbi években azonban nyilvánvalóvá vált, hogy ez a két feladat már több annál, mint amit szabad szívvel vinni lehet hosszútávon. Ezt felismerve közösen fogadtuk el, hogy ennek csak egyik felét folytatja tovább, ha felismerjük az utódját. A lelkész-gondnoki kar imádsággal kért bölcsességet a folytatáshoz. Így gondoltuk végig, hogy kiket látnánk alkalmasnak erre a szolgálatra a gyülekezetből. Ebben is egyértelművé vált, hogy több név között kit kell megszólítanunk. Január folyamán beszélünk azzal, akit örömmel és jó szívvel kérdeztünk meg és kértünk, hogy csendesedjen el a lehetőség felett. Ő hívó szívvel így is tett, és egyértelműen úgy látta, hogy családi helyzetük miatt nem vállalhatja el ezt a feladatot, nem erősítette meg az Úr ezt a külső elhívást.

Ami az ő válaszát megelőzően különös volt, hogy egy héttel azelőtt feleségemet, Krisztinát felhívta Kovács Tibor felesége, és segítséget kért abban, hogy ha tudunk albérleti lehetőséget a közelünkben, jelezzük, mert bennük eldőlt, hogy eljönnek Kecskemétről, és munkát keresnek Budapesten vagy annak környékén, ott lezárultak az utak előttük. Lakásukat bérbe adják, március közepétől veszik ki, ők jönnek a fővárosba. Ezt megelőzően, talán egy félévvel korábban volt telefonbeszélgetés velük. Akkor ezek a kérdések

még nem voltak egyértelműek. A mostani beszélgetésben szóba sem került az itteni szükség, hiszen választ várva készültünk a folytatásra. Akkor azonban, amikor megkaptuk a nemleges választ, nem lehetett elmenni emellett a különös együttállás mellett. A lelkész-gondnoki karban megbeszéltük, hogy milyen választ kaptunk. Majd felvetődött a kérdés, hogy hogyan tovább. Nem láttunk magunk előtt megszólítható embert. Ekkor mondtam el ezt a különös körülményt. A lelkész-gondnoki kar egyöntetűen és egyértelműen Istentől való jelnek vette ezt és arra kért, hogy beszéljek velük és jelezzem, hogy mi itt milyen szükségben vagyunk. Másnap felhívtam Tibort telefonon és jeleztem, hogy beszélni szeretnék velük. Éppen úton voltak munkakeresésben, hiszen Edina pedagógusállást keresett. Itt jártak Budapest mellett. A hívásra azonnal bejöttek hozzánk, eljöttek a szerdai bibliaórára, és utána leültünk beszélgetni. Mit sem sejtve ültek velem szemben. Amikor elmondtam ezt a szükségét és lehetőséget, könnybe lábadt szemmel hallgatták, és úgy érezték, mintha álmodnának. Isten ezért zárt le ott utakat, ezért indította őket, ezért hívtak fel? Hívó szívvel csendesedtünk el és imádkoztunk együtt, mert ami történt, nem tőlünk való volt. Lehet, hogy együtt szolgálhatunk mégis? Azon a héten elküldték az önéletrajzukat, nyilvánvaló lett, hogy Edina harmadik diplomája, amit most szerez meg nyár elején, éppen arra alkalmas, amire a Julianna iskolában a vezetés hónapok óta pedagógust keresett. Voltak jelöltek, de azok útját is lezárta Isten, miközben semmit sem láttunk a folytatásból. A kép azonban összeállt: a lelkész-gondnoki kar, az iskolavezetés is érzekelte már, hogy itt Isten tervei bontakoznak ki. A presbitérium elé tárva ezt a felismerést, megrendítő volt tapasztalni azt, ahogyan mindenki egyértelműen Istentől valónak látta a törté-

néseket. Különös volt, amikor a szavazás előtt egyik presbitertársunk azt mondta: „Felteszem az egyik kezem a szavazásra, de a másikat is Isten előtt, hogy hódoljak előtte, látva a munkáját.” Miközben mindez történt, kaptunk egy felajánlást, hogy egy 21 személyes kisbusz is rendelkezésünkre állhat majd gyülekezetünk és intézményeink használatára. Ki vezetheti majd, hiszen ehhez nem elég az átlagos jogosítvány? Milyen meglepő, hogy Kovács Tibor testvérünk rendelkezik a szükséges jogosítvánnyal! Egyértelmű, hogy ez sem véletlen, hanem előre elkészített terve Istennek.

Kovács Tibor és felesége, Edina megrendülten és kimondhatatlan hálával a szívükben Urunk iránt, imádságos szívvel mondtak örömteli igent a szolgálatra, a feladatra, a gyülekezetre. Így adatott új egyházi a gyülekezetünkbe. Egyedül Istené a dicsőség, és miénk a békeesség az Ő felismert akaratában és tervében. Az Úr csodásan működik! Fogadjuk őket ennek felismerésében, és kérjünk áldást a közös szolgálatra. Kovács Tibor testvérünk és felesége készséggel és örömmel álltak be a feladatba. Isten hozta őket! S valóban Isten hozta őket.

Somogyi Péter lelkipásztor

A LEGUTÓBBI HARANGSZÓ ÓTA TÖRTÉNT

- **Október 17-től 21-ig:** Evangelizációs sorozatot tartott Végh Tamás lelkipásztor *Kulcs a Bibliához* címmel a Szentírás alapüzenetéről.
- **Október 22-én:** Kovalszki Mária, Faragó Laura és Pálúr János jótékonyági hangversenye volt templomunkban, az adományokat a Zeneakadémia orgonájának felújítására szántuk.
- **November 6-án:** Zenés áhítatunk keretében Perényi Benjámín adott zongorahangversenyt a templomban. Igét hirdetett Végh Tamás lelkipásztor.
- **November 13-án:** A Julianna Iskola pedagógusaival, diákjaival és szüleikkel együtt voltunk az istentiszteleten, melyen a diákok és az iskola énekkara szolgált szép műsorral.
- **November 20-án:** Az istentiszteletet követő közgyűlésen került sor az új Presbitérium megválasztására.
- **November 27-én és december 4-én:** Pataki András Dávid lelkipásztor a brüsszeli és luxemburgi magyarok gyülekezeteiben hirdette az Igét.
- **November 28-tól december 1-jéig:** Végh Tamás lelkipásztor a Teológián tartott evangelizációs sorozatot.
- **December 4-én:** Pálúr János orgonaművész adventi orgonakoncertet adott a zenés áhítat keretében. Igét hirdetett Somogyi Péter lelkipásztor.
- **December 12-én:** Gyülekezetünk idősebb testvérei számára karácsonyi szeretetvendégséget tartottunk, amelyen óvodásaink és iskolásaink kedveskedtek kis műsorral.

- **December 18-án:** Karácsonyi ünnepi zenés istentiszteletünkön gyülekezetünk zenészei muzsikáltak, zeneszerzőinknek, Ottmár Dávidnak és Barabás Árpádnak erre az alkalomra komponált művét adták elő. Ezt követően családi karácsonyi napunkon együtt maradtunk kicsik és nagyok. Farkas Zsolt és Várnagy Andrea zongoraművész-házaspár adott hangversenyt a gyermekek számára.
- **Január 8-án:** Az újonnan választott presbiterek és pópresbiterek letették esküjüket szolgálatak hűségés végzésére.

Karácsonyi koncert

Réti Árpád előadóestje

szetek Palotájában lépett fel a Zuglói Filharmoniazenekar szólistájaként Dohnányi Ernő Csellóversenyével. Sikerének sokan együtt örülhettünk a gyülekezetből.

- **Március 3-án:** Férfi csendesnapot tartottunk gyülekezetünkben *Igaz hódolat* címmel, amelyen Somogyi László vendéglegkész szolgált a férfiak között.
- **Március 9-től 11-ig:** Presbitereink és lelkipásztoraink családjaikkal Mátraházán töltöttek egy hétvégét, amelyen elcsendesedtek, feltöltődtek, hogy megerősödvén, Isten áldásával induljanak a közös szolgálatra.

- **Január 22-én:** A Himnusz születésének alkalmából Réti Árpád színművész Petőfi Sándor verseiből tartott előadóestet *Világosságot!* címmel.

- **Február 4-én:** *Miért felelős a vezető?* címmel Tomka János, a Károli Gáspár Ref. Egyetem tanára tartott előadást vezető beosztásban dolgozó keresztyének számára.
- **Február 19-én:** A felnőttkeresztelés és -konfirmáció ünnepi alkalmát tartottuk.
- **Február 19-én:** Devich Gergely, gyülekezetünk 13 éves gordonkaművésze a Művé-

Devich Gergely a Műpa-koncerten

Karácsonyi szeretetvendégség a Szabó Imre-teremben

- **Március 17-én:** Az első tavaszi tábori munkanapot tartottuk Isten Táborában.
- **Március 23-án:** Templomunkban zajlott a Béres Ferenc Országos Éneklőverseny, amelyre a határon túlról is érkeztek gyermekek. Iskoláink tanulói szép helyezéseket értek el.
- **Március 31-én:** A gyülekezeti tagok nagy összefogással elvégezték az évi templom- és gyülekezeti ház-nagytakarítást.
- **Április 1-jén:** A virágvasárnap ientiszteleten Végh Tamás lelkipásztort köszöntöttük 65. születésnapja alkalmából. Ientisztelet után gyülekezeti családi napot tartottunk. Az ezt követő zenés áhítaton zenészeink adtak hangversenyt. Igét hirdetett Pataki András Dávid lelkipásztor.
- **Április 4-én:** Gyülekezetünk énekkara Székely Gábor vezetésével koncertet adott templomunkban. Igét hirdetett Somogyiné Ficsor Krisztina lelkipásztor.
- **Április 21-én:** Pedagógus csendesnap.
- **Április 22-én:** A Julianna Iskola családi ientiszteletét tartottuk, melyen szép műsort adtak az iskola énekkara és diákjai.
- **Április 28-án:** Szülői csendesnap.
- **Április 30-án:** A Kecskemét melletti Emmaus-házba mentünk gyülekezeti csendeshétre.

Cseri Kálmán és felesége volt a pároskör vendége

2011. ÉVI ANYAKÖNYVI ADATOK:

Megkereszteltek: 53 fő
(27 férfi, 26 nő, ebből: 44 gyermek és 9 felnőtt)

Konfirmáltak: 31 fő
(11 férfi, 20 nő, ebből: 11 fiatal, 20 felnőtt)

Esküvő: 43 pár
(19 református és 24 vegyes pár)

Temetés: 116 fő (43 férfi, 73 nő)

A BIBLIA SZÖVETSÉG
BUDAPESTI BIBLIAISKOLÁJA
FELVÉTELT HIRDET
SZEPTEMBERBEN INDULÓ KÉPZÉSÉRE

Jelentkezési határidő: 2012. május 31.

Szeretettel várjuk azok jelentkezését, akik vágnak arra, hogy jobban megismerjék Jézus Krisztust, és szeretetből szolgálják Őt munkahelyükön, családjukban és gyülekezetükben.

A 2 + 1 éves képzésünket minden hónap második szombatján (szeptembertől-júniusig) tartjuk Budapesten.

Oktatás tematikája:

Első év:

Ó-és Újszövetség (bevezetés, bibliaismeret, kortörténet)

Második év:

Biblia teológia (a Biblia egységes üzenetének kibontakozása), dogmatika (a keresztyén hit rendszerbe foglalva), etika (a keresztyén élet normái), hermeneutika (az írásmagyarázat módszere), gyakorlati keresztyénség

Harmadik év:

Gyülekezeti élet (bibliai tanítás a gyülekezetéről, és az egyes gyülekezeti szolgálatokról), lelkipozítás, apologetika (keresztyénség és a többi világnézet), evangélizáció (hitünk továbbadása másoknak)

Jelentkezés és további információ a honlapunkon: www.bpbibliaiskola.hu

Tavaszi „kertvirágzás”

A templomunk Isten háza. Isten háza – az imádság háza. Száz éve lehet az, és az Ő kegyelme, hogy ma itt lüktető, élettel teli népe van. A lelki alap nem változhat, de a fizikai kereteink az idők során átalakulnak. És lehetnek új szükségai, új vágyai és új lehetőségei Isten mostani fasori gyülekezetének is.

Régi vágyunk – és gyakorlatilag a templom elkészülte óta igazán jól megoldatlan kérdésünk – a templomkert minőségi kialakítása és ezzel együtt az épületbe való akadálymentes bejutás biztosítása. Ha csak ezek megvalósulhatnak, már nyerhetünk, azonban a terveink ezen is túlmutatnak: kis templomkertünket nem egy látványelemként, hanem az élő gyülekezet új formában használható életterévé, templomunk, gyülekezeti házunk kitágított, külső közösségi terévé szeretnénk

formálni, ahol jó idő esetén a szép díszkert ad keretet kinti rendezvényeknek, csoportos vagy páros beszélgetéseknek, egyéni csendességnek.

Berzsák Zoltán presbitertestvérünk és az ő csapata olyan tervet készített, amely ezt az építészeti, kertépítészeti nyelvére fordítva együttes megoldást kínál mindezekre. A templomba és a lelkészi hivatalba való akadálymentes bejutást egy, a templom lábazati fala mellett kialakított, azzal megegyező anyagú és hangulatú támfal mögé rejtett rámpa biztosíthatja majd. A jelenlegi udvar járdával megosztott és elfoglalt átközlekedő funkcióját ilyen módon kiváltva tudunk egy megnövelt alapterületű, közösségi használatú zöldfelületet kialakítani. A kert (külső közösségi tér) szintjét földfeltöltéssel a mostani szinthez képest

A templomkert az utcafront felől

A templomkert a Szabó Imre-terem terem felől

megemelve szorosabb és közvetlenebb kapcsolatot tudunk biztosítani az udvar felé nyíló belső terekkel, a rámpa pihenőjén keresztül lehetővé téve ennek a kertrésznek az akadálymentes megközelítését is. Laky Adolf emlékműve is új helyre, a megemelt kertrészt keretező támfal tengelyébe kerül, így az építés nagylelkű támogatójának szobra ennyi idő után az elkészült templom felé fordulhat.

Az elmúlt száz év külső struktúrája átalakul, az eddig jól megszokott vagy éppen elfogadott dolgok ilyen módon megváltoznak – de hiszem, hogy tartalmában és formájában, használatában és látványában gazdagodnak és méltó módon folytatják az Árkay Aladár által annak idején megálmodott építészeti minőséget, miközben hozzájárulnak a fasori centenárium ünnepléséhez és hálaadásához is.

És reményeink, vágyaink szerint ez csak az első lépés. További terveink között szerepel gyülekezeti házunk belső átalakítása is. Úgy, hogy hasonlóan többletfunkciót és -tartalmat tudjon adni jelenlegi tereinknek: nagyvonalú, tágas bejárati előtéren keresztül kapcsolódhat a belső a megújult külső térhez, átalakulhatnak, kibővíülhetnek a vizesblokk-

kok, új helyen kialakított, megfelelő méretű teakonyha szolgálhatja ki a rendezvényeket, a lelkészi hivatal helyiségkapcsolatai ésszerűsödhetnek, gyülekezeti termünk, a Szabó Imre-terem pedig mobil variálhatóságával válhat többféle módon használhatóvá.

*

És mindezt mikor és hogyan? Kicsit úgy vagyunk ezzel, mint Mózesék a szent sátor építésével. Az indítás az Úrtól van: élő, növekvő gyülekezetet Ő plántált és épít itt, ezért lehetnek új szükségünk és ezért lehetnek terveink. Ő szólíthat és szólított már meg embereket, hogy „*akit a szíve indított, akit a lelke hajtott*” (2Móz 35,21), hozzon felajánlást az Úrnak. Ő az, aki név szerint hív el olyanokat, akik terveket tudnak készíteni és azokat meg tudják valósítani: „*nagy hozzáértéssel ajándékozta meg őket, hogy (...) elvégezzenek minden munkát*” (2Móz 35,35). És végül Ő az, aki dicsőségével betöltheti mindazt, amit általunk elvégzett.

Mindezt átéljük-átéljük, és ha Ő engedi, még akár idén meg is láthatjuk.

Nyikos László

Szépiül és gyarapodik a Julianna Iskola

Az Úr kirendelte aranyát, ezüstjét

Oázis a fővárosi oktatási intézményrendszerben a Budapest-Fasori Református Kollégium Julianna Általános Iskolája és Csipkeborkor Óvodája. Az iskolák, óvodák döntő többségében évek óta csökken a beiratkozók száma – aminek oka, hogy egyre kevesebb gyermek születik – a fasori református gyülekezet iskolája és óvodája iránt azonban növekszik az érdeklődés. A gyarapodás nemcsak létszámban mutatkozik meg. Csodás módon jutott az iskola egy kisbuszhoz, nyáron remény szerint megújul az ebédlő és a tornaterem, és a 2013-as tanévtől új épületbe költözhet a felső tagozat. Mindazt ami itt történik, a 127. zsoltár soraival írható le: „*Ha az Úr nem építi a házat, hiába dolgoznak azon annak építői. Ha az Úr nem őrzi a várost, hiába vigyáz az őriző.*”

Éppen telefonokra várt Horgos Vilmos, a Budapest-Fasori Református Kollégium Julianna Általános Iskolájának igazgatója, amikor beléptem irodájába, hogy az iskola elmúlt időszakáról, s a következő évek fejlesztéseiről kérdezzem. A gyülekezet tagjai előtt is talán ismert: amilyen nehéz volt az indulás, most mintha egyszerre „*rendelné ki Isten az aranyát, ezüstjét*”, hogy amit az egyházközség, az iskola és óvoda vezetősége megálmodott, azt megvalósíthassa. A néhány évvel ezelőtt újjá varázsolt volt Janikovszky Éva Általános Iskola épületének újabb termei a Fasori Református Kollégium használatába kerülhetnek, és ha megvannak a hivatalos engedélyek, és aláírják a bérleti szerződést, a 2013-as tanévtől már ott működhet a felső tagozat. Hasonló bővülésre nyílik alkalmá a Csipke-

Kértünk – és kapunk? A Benczúr utca 30. számú házról

Számtalanszor álltam meg csodálkozva, hogy milyen erős vár a mi várunk, számtalanszor álmotam templomunk udvarán állva, hogy egyszer én is építője lehetek. Számtalanszor bámultam körülöttünk a gazdátlan épületeket, s hittem, hogy mi talán jó gazdái lehetünk. Elképzeltem ott fiataljainkat emelt fővel harcaikra készülve, elképzeltem ott öregjeinket futásuk után a napsütésben megpihelve, elképzeltem ott a most érkezettek zörcgetve, elképzeltem ott a régieket, amint ajtót nyitnak.

Egy újságot játékból nézegetve bukkant rám egy hirdetés: Városligeti fasor 9. eladó. Remegő ujjaimon számoltam: 3... 5... 7... azok mi vagyunk, ...9, de hiszen, hiszen ez a szomszéd! Eladó! 500 millió forint a legelső licit? Ez rengeteg, nekünk pénzünk kevés, mi nem vagyunk gazdagok, szívünkben kincseink. Mi nem így szeretnénk, nem így, valahogy máshogy. Nem túllicitálva másokat, megvéve-elve másoktól, hanem kincseinket épületeinkben osztva meg. Félénken egymásra néztünk, tekintetünk összeért, de ki nem mondjuk közös vágyainkat. Ki vonalzóval tervező asztala felett, ki tanári asztalánál ülve, ki lelkészi hivatalában, ki a padsorok között szorítja össze kezeit és sóhajt nagyot. Vezetőink tárgyalnak, egyeztetnek, csendben keresik a keskeny utat. Ígéreteink vannak, azonban bizonyosságunk ebben a világban nekünk nem lehet. Mi, az álmaink és hitünk bolondjai, emberi ígéretekben nem bízhatunk, Urunk szavában van reménységünk.

Horgos Vilmos, a Julianna Iskola igazgatója a kisbusszal

Hónapok, évek némán telnek el. Milyen tervei vannak az Úrnak? Újabb épület a látóhatáron belül. Négyszintes, barátságosan hívogató: Benczúr utca 30. Kertje műveletlen, játszótere fogócskázni hív. Emberek adták, számunkra azonban Isten adománya ez, mi fogjuk építeni, azonban Isten munkálkodik köztünk majd, gyermekeink fogják lakni, hiszen ilyeneké az Isten országa. Építők lettünk, felelősségünk hatalmas, Urunk kegyelmes. Kértünk és kaptunk, szőlőművesek lettünk. Ki azzal, hogy gyermekét minden reggel gondosan hozza, ki azzal, hogy gyermekét minden este szeretettel kérdezi és hallgatja. Ki azzal, hogy az asztalokat örömmel teríti, ki azzal, hogy udvarunkat türelmesen söpri, ki azzal, hogy az irodájában töpreng és tépelődik, ki azzal, hogy simogat. Ki kedves szavával, ki erős akaratával, ki mindennapi imájával, ki örökös aggodalmával. Ki azzal, hogy sír, ki azzal, hogy mindig nevet, ki azzal, hogy fél, ki azzal, hogy bátor, ki azzal, hogy kételkedik, ki azzal, hogy bátorít. Kíváncsian leselkedünk a kerítésen át, vajon milyen lesz bent, vajon mi vár ránk, szőlőink vajon milyen termést hoznak majd, kapott hitünkkel vajon, hogyan gazdálkodunk? Tévedni fogunk sokat? Meglehet, de Ő fog megigazítani. Elégedetlenek leszünk sokszor? Meglehet, de Ő fog megelégtíteni. Vétkezünk? Igen, de vétkeinket Ő bocsátja meg.

Kértünk – és kapunk? Kezeink szorgalmasak, falaink állnak, asztalaink megterítve. Mégis szobáink üresek, étünk földi éték. Könyörgünk, irgalmazz nekünk, Te légy vendégünk.

Szabó Tivadar

Az iskola ebédlője a konyha felől Berzsák Zoltán tervei alapján

bokor Óvodának is, ha birtokba veheti az egykori MÁV Óvoda és Zeneiskola Benczúr utcai épületét. Ezek a távolabbi tervek. De egészen közeli fejlesztésekről, beszerzésekről is beszélt Horgos Vilmos. A kormány Közbeszerzési és Ellátási Igazgatóságának egyik tisztségviselőjétől várt éppen visszahívást, amikor beszélgettünk, hogy mikor érkezik meg az a kilenc személyes kisbusz, amelyhez kedvezményes áron juthat hozzá a tanintézmény. „Lehet, hogy már ma vagy holnap itt lesz az udvaron!” – újságolta. A busz létfonosságú a gyülekezet és az iskola számára, mert olcsóbban és könnyebben tudják megoldani az idősek és betegek szállítását, a tahi táborba való utazást, a gyermekek szakköri foglalkozásokra, tanulmányi versenyekre történő szállítását, tantestületi kirándulásokat. A 2010-es kormányváltást követően az igazgató levelet írt több államtitkárságnak, amelyben érdeklődött, tudnának-e a Fasori Kollégium rendelkezésére bocsátani egy még viszonylag

jó állapotú, de használaton kívüli járművet. Hoffmann Rózsa, Balogh Zoltán és Szászfalvi László államtitkársága is pozitív választ küldött. Az ügyintéző, aki végül megkapta a feladatot, hogy a szükséges engedélyeket intézze, maga is elcsodálkozott. „Kik maguk, hogy egyszerre három államtitkárság is támogatja Önöket?” – kérdezte. A személyes találkozó alkalmával felvetette: „Lenne egy 24 személyes busz is, kiváló állapotban, érdemes lenne pályázni rá.” Ha Isten felkarolja ennek az ügyét is, akkor teljessé válhat a gépjárműpark. Az osztálykirándulásokat harmad áron lehetne megszervezni és persze kényelmesebben, rugalmasabban lebonyolítani. Az elégedettségre azonban már most megvan minden oka a Kollégiumnak, ugyanis a vezetőség nemrégén vásárolt egy Skoda Octaviát, amely a hétköznapi ügyintézését könnyíti meg. A fejlesztések sora azonban ezzel korántsem teljes. Szeretnék, ha pályázati pénzből, 40 millió forintból újulhatna meg és bővíülhetne az is-

kola ebédlője, és új – szivaccsal bélelt, modern, műanyag – padlózatot kapna a tornaterem, amely a jövőben 250 fős díszteremként is szolgálhat igény esetén. Ha a Kollégium megkapja a pályázati pénz elnyeréséről szóló hivatalos értesítést, nyáron kezdődhet a munka. Az iskola pályázott a tornaterem galériázására és hangosítására is, amely újabb 40 millió forint forrást jelenthet a 2013-as esztendőben. Horgos Vilmos örömmel tapasztalja, hogy a gyülekezet és a Kollégium vezetése könnyen mozdítható a közös célok elérésére. „A szülők is sokkal jobban megszólíthatók, mint más intézményekben, a többség érti az Ige lényegét, látja, hogy a gyermekek otthonosan érzik magukat, s a lelkiiséget tekintve is védettek” – magyarázta. Hogy mennyire magukénak érzik az iskolát, az mutatja, hogy a februári Szülői Esten 900 ezer forint adomány gyűlt össze, amelyet a kisbusz vásárlására és fenntartására fogja fordítani. Az elmúlt másfél-két évben jelentős modernizálás történt a tanintézményben, minden felsős osztályterembe táblaprojektor került, megre-

remtődtek a digitális oktatás feltételei. A megújulás azonban nemcsak a fizikai körülményekben mutatkozik meg. „Egyre inkább összehangoljuk az Óvoda és Iskola működését, a fasori gyülekezet lelkiisége és támogatása mellett létezőnk, minden héten közös kollégiumi tanácsulést tartunk, hogy megbeszéljük az aktuális ügyeket és tennivalókat” – mondta Horgos Vilmos, és azt is kiemelte, hogy az iskola pedagógiai programjában a hangsúly a gyermekközpontú nevelésen és a közösségformáláson van. Meggyőződése, hogy olyan tudást adnak át a gyermekeknek, amely mivel a Biblia értékein nyugszik, egy életen át fogódzót jelent, ugyanakkor lépést tart a XXI. század követelményeivel. Tapasztalják ezt a szülők is.

Ezzel együtt mégis minden évben van valamelyes „lemorzsolódás”: a mostani 4. évfolyamból 12-en mennek más intézménybe továbbtanulni. Ám közel ennyien jelentkeztek már máshonnan azzal, hogy a felső tagozatot itt szeretnék végezni!

Cseke Hajnalka

Az ebédlő látványterve egy másik szögből

„De nem egy év alatt...”

Hol tart az orgonaépítés?

Ha az éveket számolgatjuk, több mint 10 éve már annak, hogy orgonánk felújítása a tervek szintjén elindult. A helyszínen is látható munkák nyolc és fél évvel ezelőtt kezdődtek meg. A hangszer javítása elkerülhetetlen volt, mert a téli időszakban már harmóniummal kellett kísérni a gyülekezeti éneklést. Viszont összefüggéseiben végiggondolva a lehetőségeket hamar arra a következtetésre jutottam, hogy akkor is a nagyobb horderejű orgonaépítést kell választanunk, ha minden szempontból ez tűnik a keservesebb útnak. Ha Isten valakiben megéreleli a bizonyosságot egy döntés felől, az ki fogja állni az idők és kísértések próbáit. Bizonyos voltam benne, hogy ezt az utat kell

járnunk, de nem kaptam ígéretet arra nézve, mikorra fejeződhet be a nagy munka. Most, amikor négy év kényszerpihenő után újra anyagi támogatást kapott a hangszerépítés, a lendületet vett munkálatok hamarosan látható és hallható módon öltenek testet. Jelenleg az orgona legnagyobb (17 regiszteres) sípművét helyezik üzembe egy állami támogatásnak köszönhetően április végére, egy további magántámogatás eredményeképpen augusztusra.

Az orgonára mindig csak annyi pénz volt, amennyi egy műszakilag értelmes ütem megvalósítását tette lehetővé. Így már az induláskor világossá vált, hogy egyösszegű fedezet hiányában a valamivel költségesebb megoldást, az ütemezett építést kell választanunk. A kész hangszer 47 regiszteres lesz, öt sípműből áll majd és tartalmazza az eredeti orgona 28 Angster-sípsorát. Ha református templomaink orgonáin végignéznünk, szomorú kép fogad bennünket. Szinte kivétel nélkül javításra, felújításra szorulnak a meglévő hangszerek, melyek között volnának művészi igényességgel készült kultúrkinccsek is, de a szocializmus egyházellenességének köszönhetően állapotuk válságosra fordult.

A napi boldogulás kérdése, a túlélésre törekvés és az értékörző (értékteremtő) szemlélet egyre nagyobb hiánya bizony a legtöbb templomi orgonát a használhatatlanság állapotába, az enyészetbe taszította. (Most nem szeretnék kitérni a kényszerűségből eredő, szakszerűtlen javításokból adódó károokra.) Odáig jutottunk, hogy szinte teljesen eltűnt az igény új orgonáinkra nézve, és ahol ez fel is merült, ott sem találtak fórumot, mely az orgonák számára anyagi háttérrel biztosított volna. A mai napig nem létezik olyan ajtó,

melyre az lenne írva: *itt kell kopogtatni orgonátámogatásért.*

A hívó ember számára mégis van egy ajtó. Jézus mondja magáról: „*Én vagyok az ajtó: ha valaki rajtam át megy be, megtartatik ...*” (Ján 10,9.) Ez az üdvösségre vonatkozik, de aki egyszer belépett ezen az ajtón, az az élet döntéseit is sorra ezzel az ajtóval kezdi. E mögött az ajtó mögött nem úgy intéződnék el a dolgok, ahogy pillanatnyilag mi sokszor elképzeljük. Sokszor úgy tűnik, hogy aki ezt az ajtót kihagyja, az jobban boldogul. Hányszor tudtam már azonosulni azzal a sóhajtással, amit a Jeremiás 12-ben olvasunk: „*Miért boldogulnak mind, akik csalárdul élnek?*” Sokszor valóban ez a látszat. De megtapasztaltam azt is, hogy Isten éppen az orgona-ügyön keresztül tanít bennünket lényeges dolgokra. Miért tűnt úgy a bibliai József számára, hogy derékba tört a sorsa, és amikor egy kis reménység nyílt a felemelkedésre, akkor vetették igazságtalanul börtönbe? Miért kellett Dávidnak a királyság ígéretének birtokában menekülnie? A válasz két héttel ezelőtt, már nem első alkalommal ütötte meg a szememet azon a bibliai helyen, ahol az ígéret földje birtokbavételénél hangzanak el intelmek Isten népe számára. Az áhított és megígért országot még az ellenség lakta, akik értelemszerűen nem engedték át könnyen a területet. De Isten népe javára fordítja azt is, hogy a honfoglalás lassú folyamattá vált. „*De nem egy év alatt űzöm ki előled, hogy ne legyen pusztává a föld, és ne szaporodjék el károdra a mezei vad. Apránként űzöm ki előled, amíg megszaporodsz, és birtokba tudod venni az országot*” (2Móz 23,29–30). Így látom magunkat is az orgonakérdésben. Isten időt ad azokhoz a változásokhoz, amelyeknek a szemlélet terén be kell következniük ahhoz, hogy tudjuk értékelni a szép hangszert. Az idő múltával egyre nagyobb meggyőződéssel

Szelládacipelés

hangzott el bennem az, hogy habár a látszat sokszor nem erre utal, mégis Istenben bízom a befejezést illetően. És nem kevés csodát láttam az elmúlt évek során. Csoda az is, ahol ma tartunk.

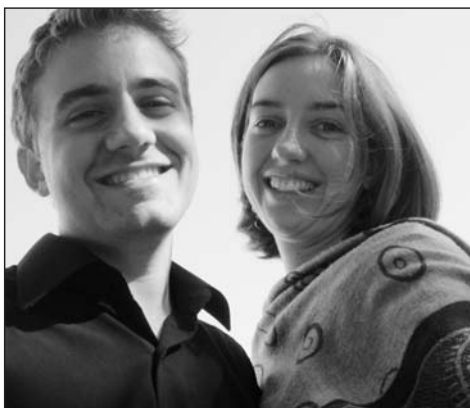
Kicsit sem túlzok, amikor azt állítom, már az induláskor pontosan tudtam, mibe „nyúlok bele”. És jutalmam – ami közös jutalmunk – nem is lett csekély, hiszen nyolc évet már végigszolgált egy 10 regiszteres orgonárosz (a II. manuál sípműve), amely sok-sok templom orgonájánál jobb hangszernek számít, így hiányosan is.

Meg vagyok róla győződve, hogy Isten nem próbál feljebb annál, mint amit képesek vagyunk elhordozni. Reménységem Istenben van a befejezés felől is. Az orgonaépítésre való adakozás még mindig aktuális, bár ritkán hangoztatom. Köszönöm mindazok adományát, akik hűségesen számon tartották ezt a lassanként megvalósuló szép célt és segítségükkel közelebb kerültünk a befejezéshez. Hiszem, hogy Isten a mai időkben is küldhet olyanokat, akik számára Isten dicsősége és az orgona sorsa sok mindennél előrébb való: „özvegyasszonyt” 2 fillérrel (tudjuk, hogy ez a mindenét jelentette) és „Alistáli Laky Adolfot” 302 ezer aranykoronával.

Pálúr János
2012 Nagyhetében

A Fasor számunkra lelki otthon

Ottmár Anna Magdolna és Ottmár Dávid új élete

A megtéréssel új időszámítás kezdődik mindannyiunk életében. Sok mindent felismerünk, s amit talán a legjobban sajnálunk: a sok elvesztegetett idő, amit Isten nélkül töltöttünk! Nagy nyitottsággal figyelek azokra, akik kora ifjúságuk óta keresik Istent, s átadják neki magukat már egész fiatalon. Ottmár Annáról és Ottmár Dávidról a Zsoltárok könyvéből ez az Ige jut eszembe: „Mi módon őrizheti meg tisztán az ifjú az ő útát, ha nem a Te beszédednek megtartása által?”

Anna katolikus szülők gyermeke, Dávid egyetemista koráig nem igazán foglalkozott a hittel, ma mégis mindketten itt, a Fasorban végeznek szolgálatot. Évek óta ide tartoznak, itt konfirmáltak, itt találtak „lelki otthont”. Dávid írta a tavaly karácsonyi, „aranyvasárnap” igehirdetés zenei anyagának felét és válogatta szöveggönyvét az Evangéliumok versei alapján. Tizenévesen ismerték meg egymást, ám útjuknak el kellett válnia, hogy Istenben újra egymásra találhassanak. Életük példa arra, hogyan vezeti Isten lelke azokat, akik teljes szívvel keresik az Ő akarátát.

Anna: – Szüleim kései gyermekeként már azt is Isten kegyelmének tartottam, hogy egyáltalán megszülettem. Első igazán jelentős döntésemet Isten mellett tinédzser korban hoztam meg. Együtt jártunk Dáviddal zene-művészeti szakközépiskolába, ott ismerkedtünk meg, igazi diákszerelm volt a miénk, hullámvölgyekkel, veszekedésekkel és kibékülésekkel. 2001-ben, szakításunk után, a hegedűvizsgám előtti éjszakát végigsírtam és hajnalban éreztem, imádkoznom kell. Sa-

ját, egyszerű szavaimmal elmondtam Istennek, milyen helyzetben vagyok, s kértem, segítsen. Ezután békesség töltött el. Reggel Isten Lelke arra indított, menjek el a közeli katolikus templomba, és hallgassam meg a misét. Így tettem, innen indultam a vizsgára. A hegedű tanárom csak ámult, mert az idegesség, s a drukkkétség szokott a teljesítményemen. Ezúttal azonban teljes nyugalommal játszottam. Azt mondta: „Nem tudom, Anna, mit csinált, de máskor is ilyen lelkiállapotban jöjjön.” Ez volt az első alkalom, hogy megtapasztaltam, Isten ott van az életben. Megment, erőt ad. Isten nemcsak hagyomány, amit örököltem, a vele való kapcsolat élő lehet. Dáviddal elváltak útjaink, ő a Bécsi Zeneakadémia trombita szakán folytatta tanulmányait, én Budapesten, a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem hegedű tanszakán. Bár nehezen éltem meg a szakítást, a barátnőimmal, akik idejárnak a Fasorba, sokat imádkoztunk érte, hogy az Úr adjon neki hitet. Tudtam, hogy ez az, ami hiányzik az életéből. Két év hallgatás után, 2003-ban kaptam

tőle egy levelet, amelyben megírta, megtalálta az Urat, s bocsánatot kért, hogy fájdalmat okozott. Négy évvel később e-mailben kerestem fel Dávidot egy személyes döntéssel kapcsolatban, melyet hitben szerettem volna meghozni. Ekkor elkezdtünk ismét találkozni, hat év után újra megismertük egymást, immár Isten közelségében. Kapcsolatunk első szakaszában, az Úr parancsai és a saját akaratunk között őrlődöttünk, s ez elkeseledéshez vezetett. Hitünk nem gyökerezett elég mélyen ahhoz, hogy minden döntésünkben Istent kövessük. Szerettünk volna azonban bizonyosságot, hogy Isten valóban egymásnak szánt bennünket.

Tudtuk, Igei vezetésre van szükségünk, ezért együtt olvastuk a Bibliát, s imádkoztunk. Életünk egyik legfontosabb pillanata volt, amikor A Prédikátor könyvéből megkaptuk ezt az Igét: *„Jobban boldogul kettő, mint egy: fáradozásuknak szép eredménye van. Mert ha elesnek, az egyik ember fölemeli a társát. De jaj az egyedülállónak, mert ha elesik, nem emeli föl senki. Éppígy, ha ketten*

fekszenek egymás mellett, megmelegszenek, de aki egyedül van, hogyan melegedhetne meg? Ha az egyiket megtámadják, ketten állnak ellent. A hármas fonál nem szakad el egyhamar.” Az Úr azt mondta: nem kell nektek külön lenni, együtt lesztek velem. Erőt kaptunk a megújuláshoz, felszabadultunk, megértettük, hogy összetartozunk. S azt is, hogy bár ez az út nehezebb lesz, mégis áldottabb. Onnantól kezdve még nagyobb odaadással kerestük az Urat. Ezzel együtt hol katolikus misére jártunk, hol ide, a Fasorba. Isten kegyelmesen vezetett bennünket a közös megtisztulás útján, nem siettetett.

Lelki vívódáson kellett keresztülvezetnie engem az Úrnak ahhoz, hogy meglássam magam valóságosan és Őt dicsőségében. Bizonytalanság lett úrrá rajtam Isten nekünk adott ígéretével és az emellett való kitartással kapcsolatban, mellyel nem tudtam mit kezdeni, s keresni kezdtem a megoldást. Felkavart állapotomban hívtak el a barátnőim egy evangélikációs hétre a Fasorba. Ekkor már 2009-et írtunk. Az ígértetéséből, érdekes módon,

legtisztábban az a felhívás maradt meg bennem, hogy aki akar, az jöhet lelki beszélgetésre. Épp erre volt szükségem.

Ekkor találkoztam Végh Tamással és Somogyi Péterrel, akik ismeretlenül is olyan szeretettel fogadtak, hogy az már önmagában „megfogott”. Két nap múlva Péternek elmeséltem, hogyan jutottam válságba, amelyre Jakab levelét idézte: *„Mert aki kételkedik, hasonlít a tenger hullámaihoz, amelyeket felkorbácsol és ide-oda vet a szél. Az ilyen ember ne higgye, hogy bármit is kap az Úrtól, hiszen a lelkében megosztott ember nem tart ki semmiben sem.”* Ez az, amiben Isten meg tud állítani, s megmutatta, hogy az az igazi kérdés, hogy én meg tudom-e feszíteni akaratomat Isten segítségével.

Hogyan is állok az Úrjézussal? – kérdezte Péter. Az alapokról volt tehát szó. Elkezdtem járni konfirmáció-előkészítőre, hogy megértssem Istent, magamat és egész kapcsolatrendszeremet. Itt értettem meg, hogy a megterés döntéshozatal Isten mellett, s nem egy „Isten-élmény”, mint nekem a hegedűvizsgán. Ő megmutatta akkor önmagát, erejét, szeretetét és évekgi türelemmel várt életem átadására.

Megvallottam Jézusnak, állhatatlan szívem nem tud lehorgonyozni, mert vannak dolgok, amelyeket saját magunkban képtelenek vagyunk megváltoztatni, de Jézus pontosan ezekből akar megszabadítani. Úrjézus, semmi vagyok, nem tudom, tudsz-e engem vállalni? – kérdeztem. S Ő vállalt, dicsőség legyen Neki!

Dávid: – Értetlenül álltam az előtt, amikor Anna azt mondta, nem biztos magában. Én ugyanis azt követően, hogy megkaptuk az Igét A Prédikátor könyvéből, teljesen megnyugodtam. Semmi kétely nem volt bennem, hiszen az Úr megmondta. Bár biztosan követtek el hibákat, s biztosan Anna is követ el

hibákat, de hatalmas kisiklás nem történik, hisz Isten megígérte, hogy megáld.

Utólag már látjuk, ezen a bizonytalankodáson keresztül vezetett el bennünket a Fásor lelki közösségébe, majd a konfirmációhoz. Amikor Anna azt mondta nekem, hogy egy ideig ne találkozzunk, mert kérdései vannak Isten felé, nem akartam visszavágni, nem akartam megbántani. Egyet akartam: dűlőre jutni, Isten mutassa nekünk az utat. Azt, hogy ne találkozzunk, viszonylag könnyű volt teljesíteni, hiszen két országban laktunk.

Miután Anna tisztába jött magával, és mindketten tudtuk, melyik úton akarunk járni, én Bécsből külön, péntekenként Péterhez jártam konfirmáció-előkészítőre. Felbecsülhetetlen értékűek voltak számomra ezek a pénteki beszélgetések! Anna ez évben regisztrált engem egy biatorbágyi csendeshétre. Az indulás napján ő kísért ki az állomásra, és én hevesen tiltakoztam: dehogynak ülök fel a vonatra! Pedig Biatorbágy fordulópontra az életben. Az ott szolgáló lelkipásztor számomra legfontosabb kijelentése ez volt: „A

testvérek azt gondolják rólam, bizonyosan megérdemlem az üdvösséget, hiszen reggel nyolctól estig Isten Igéjét hirdetem. Pedig de-hogyis. Ugyanannyira semmirekellő vagyok, mint bárki más. Csakis kegyelemből van üdvösség.” Megértettem, a világi élet a pusztulás felé visz. A megtérés azt jelenti: megfordulás. Aki eddig a halál felé robogott, Istennel az Élet felé indul el.

Biatorbágy után rendszeressé váltak a csendességeink Annával. Tanulmányoztuk Isten Igéjét, kerestük az Ő akaratát, s kérdeztük, mikor köthetjük össze az életünket.

Ekkor a leánykérésen már túl voltunk, következő nyáron eljegyeztük egymást, 2011 februárjában tartottuk az esküvőt itt, a Fasorban.

Anna: – Megértettük, az Istennel és egymással való közös élethez egy alapra kell állni, egy hitben kell járni. Nem vendégként ide-oda csapódní, egyik héten a katolikus, másik héten református közösségbe járni. A választás nem volt könnyű, mert szüleim mélyen hívő katolikusok, akik ellenérzessel fogadták, hogy konfirmálni akarok.

Fájlalták, hogy elfordultam a katolikus vallástól. Mivel nagyon szeretem őket, ezért hagytam időt nekik, hogy elfogadják a döntésemet. Nem egyszerre konfirmáltunk Dáviddal, én egy évvel később, már az esküvőnk után. Elmondhatatlan öröm számomra, hogy a szüleim is itt voltak velem a konfirmáción. Azt gondolom, az ő mély hitük volt számomra az alap, hogy Istent követem, s az Urat akarom szolgálni.

Dávid: – Ha Anna szüleinél vagyunk otthon, akkor is igyekszünk eljutni református istentiszteletre, és ebben a szülőikkel békében, egyetértésben lehetünk, Istennek hála.

Anna: – A Fasor számunkra lelki otthon, ahonnan épülünk. Ide járnak a barátnőim, az ő vezetésükre jöttem én is ide, itt ismertük

meg Végh Tamást, Somogyi Pétert, és a többi lelkészt, itt találtunk számos barátra is, köztük a kórust vezető Székely Gáborra és Dórirra, akik legkisebb gyermekének keresztszülei vagyunk. Számunkra tehát a baráti közösség és a Fasor ugyanaz. Részt veszünk az új pároskór alkalmain és a szerdai bibliaórákon. A gyülekezet összekovácsolódásában kiemelkedő jelentőségű volt a Sátoraljaújhelyen tartott csendeshét, ahol a zenei szolgáló csapat tagjai is közel kerültek egymáshoz.

Dávid: – Mindketten vállalunk szolgálatot: együtt lehettünk a szeptemberben indult Kereszt-Kérdések-sorozat csoportvezetői, engem pedig nagy örömmel talált meg Somogyi Péter azon felvetése, hogy lehetnének a zenészek a szolgáló csoport a karácsony előtti istentiszteleten, múlt év december 18-án. Ekkor született bennem az ÜZI – Ünnepi Zenés Istentisztelet – ötlete, mely egy oratorikus program, amiben a zene szolgál közvetítő közegként, Isten Igéje pedig szöveggönyvként. Két célom volt; az első, hogy az Ige ugyanúgy, tisztán, ezúttal más körülmények között jusson el a gyülekezethez, a másik, hogy a teljes gyülekezet kivegye a részét az ünnepből, lehetőleg aktívan.

A hangszeresek és a kórus szólaltatták meg a zenét, lelkészeink és a gyermekszolgálók narrátorként működtek közre, míg a gyülekezet és a kisgyermekek a közös énekeket énekeltek. Barabás Árpád kollégám szerezte a második rész zenéjét, míg Székely Gábor vezényelte a zenei együttest. Szerkezeti és lelki értelemben is az Ige állt közepén: a prédikáció, melyet hagyományosan Pálúr János ráfelelő orgonajátéka követett.

Felejthetetlen élmény volt mind a felkészülés, mind az alkalom maga. Istent dicsőítettük, az Úrjézus születését ünnepeltük, együtt, szeretetben.

Cseke Hajnalka

Örülni az örülőkkel

Az Úr mindig mindent bölcsen intéz és szervez. Így volt ez konkrétan 2012. március 13-án is, amikor lehetővé tette számomra, hogy részt vegyek Klucsik Anna (gyülekezetünk szolgálatos tagja, aki zenei tanulmányait hosszú időn át külföldön végezte) diploma-koncertjén Bécsben. Kétnapos munkahelyi kiküldetésen tartózkodtam éppen a városban kollégáimmal és a hivatalos program után sietve ugyan, de odaérhettem a Bécsi Zeneakadémia Mendelssohn-termébe, ahol barátok, ismerősök és a család tagjai már izgalommal várták, hogy Anna is belépjen.

Első műsorszámként Dvořák h-moll cselőversenye hangzott el, amely számomra kifejezetten izgalmas és felemelő zenei élményt jelentett. A második darab más szempontból volt érdekes. Úgy is mondhatnám, hogy

Johanna Doderer szólócsellóra írt műve az én avatatlan füleimnek kevésbé tűnt zenei, mint inkább technikai bravúrnak. Egy igen nehéz fogásokat igénylő, néhol disszonánsnak tűnő modern zeneművet hallhattunk Anna előadásában. Hogy a szigorú „bírák” hírében álló vizsga-

biztosok hogyan értékelték Anna teljesítményét, nem tudom. Számomra öröm volt, hogy részese lehettem ennek a jeles eseménynek, és láthattam Anna arcán a felszabadult mosolyt, ahogy szinte elveszett testvérei és édesanyja ölelésében. Hiszem, hogy egész gyülekezetünk nevében kívánhatom neki, hogy az Úr vigye tovább azon az úton, amelyet elrendelt számára, hogy azon járjon hűséggel és kitartással akár próbatételek között is, de az Ő áldásával.

Lux Éva

A FASORI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG ÖRÖMMEL FOGAD ADOMÁNYOKAT!

A lelkeszi hivatalban bárki bármilyen célra befizethet adományokat. Csekken és banki átutalással is lehet fizetni az alábbi célokra és számlaszámokra:

1. Gyülekezet javára: Budapest-Fasori Református Egyházközség
10702019-19818049-52000001
2. Julianna Iskola javára: Szabó Imre Alapítvány
11707024-20304014-00000000
3. Csipkebokor Óvoda javára: Csipkebokor Református Óvodai Közhasznú Alapítvány
10702019-48081403-51100005
4. Orgonaépítés céljára: Fasori Orgona Alapítvány
11707024-20403144-00000000

„Énekeljétek az Úrnak, áldjátok nevét!”

Béres Ferenc Éneklő Verseny a Julianna Iskolában

„Az ének szebbé teszi az életet, az éneklő másokét is” – valljuk Kodály Zoltánnal, aki szerint „Lehet élni zene nélkül is. A sivatagon át is vezet út. De mi azt akarjuk, hogy az ember ne úgy járja végig élete útját, mintha sivatagon menne át, hanem virágos réteken.”

A Béres Ferenc Országos Református Éneklő Verseny évek óta az egyik legkedveltebb, legszerettebb rendezvény iskolánkban, melyre szerte az országból, illetve határon túlról is érkeznek diákok. Versenyzünk ugyan, de leginkább emlékezünk... Emlékezünk Béres Ferenc énekművészre, a magyar dal-kultúra kimagasló egyéniségére, aki több mint ötven évig szolgálta a magyar dal-művészet ügyét szerte a világon. Nagy szeretettel látogattott el kicsi magyar falvakba, országon belüli és azon kívüli településekre – szívügyének tekintve népdalaink megszerettetését, református énekkincsünk megismertetését.

Ezt a célt hivatott szolgálni a róla elnevezett énekversenly is, melynek védnöke, tiszteletbeli vendége évről évre hűséges társa, özvegye, Béres Ferencné, Erzsébet asszony.

Idei ünnepi alkalmunkat Somogyiné Ficsor Krisztina intézményi lelkész és Horgos Vilmos kollégiumi igazgató nyitotta meg templomunkban – köszöntve huszonöt iskola mintegy százhatvan képviselőjét. A versenyzők az általános iskola évfolyamainak megfelelően nyolc korcsoportban indulhattak – egyéni és csoportos kategóriában. A zsűri tagjai – évfolyamonként és kategóriánként két-két fő

– a református egyházzene és zenepedagógia legkiválóbb művelői közül kerültek felkérésre.

Nagy sikere volt a versenyt követő kézműves foglalkozásnak. Sokan választották az „örömeleklést”, illetve néhányan az udvari játékokat is. Az eredményhirdetés végén a korcsoportok első helyezettjei örvendeztettek meg bennünket szólóénekekkel. Az ünnepi alkalom záróakkordjaként a Várnagy Andrea és Farkas Zsolt művészpár virtuóz zongorajátékában gyönyörködhetünk. Ma, amikor a média jóvoltából tehetségkutató műsorok tömege árad felénk, hogy „csillagok” születhesenek a világnak, kevesen lehetnek részesei ilyen fel-emelő élménynek, mint amit

mi Isten kegyelméből ezeken a versenyeken újra meg újra átélhetünk. Mennyire más az az ének, amit Istennek énekelünk! Most is Felé zengtek a zsoltárok, a dicséretetek, a lelki énekek – dalba öntve az ember életének, érzéseinek minden rezdülését. Isten dicsőségére szóltak a népdalok, magyarságunk dalai is néptünk öröméről, bánataról, sorsfordító eseményeiről.

A közös éneklés varázsa mindannyiunk szívét átjárta, hiszen minden ember lelkében ott rejtőzik az éneklés iránti vágy, a zene szeretete, az egymáshoz tartozás fontossága.

Nemcsak a dobogósok és a különdíjasok, hanem mindenki nyertes volt ezen a napon. Legyen érte Istené a dicsőség!

Dévai-Józsáné Furuglyás Márta

A vezetés bibliai alapjai

Előadás-sorozat a Fasorban

Február 4-én megvalósult az, amit már évek óta szóltanul tervezgettem a szívemben. Szerettem volna olyan alkalmat a Fasorban, ahol Isten Igéje a vezetéséről, a vezetőknek szól és közösségekben gondolkozhatunk ezekről/ a vezetésről. Elhívtuk dr. Tomka Jánost, aki elsöre igent mondott, az akkor még feltételes (fel)kéresemre. Tamással és Péterrel egyeztetve közösen láttuk, hogy szükség van erre és a szombati alkalom is ezt igazolta.

Sokszor tanácstalanok vagyunk a „hogyan vezessünk”-ben és miért keresnénk más útmutatást, mint amit a Bibliában Isten teljesen világosan elénk tár. Viszont szükségünk van Istennek azon embereire, akik nemcsak a vezetés elméleti hátterét ismerik mélységeiben, hanem szakmai életútjukban azt meg is tapasztalták.

2012 februárjának első szombatjára hirdettük meg az első, bevezető előadást, mely a vezető felelősségét, az egyes felelősségi területeket vette sorra.

Miért is felelős a vezető?

Ennek a témának a megalapozását egy múlt századi esettanulmány áttekintése vezette be, amely rávilágított arra, hogy a vélt üzleti siker érdekében az elismert vállalati vezetők is képesek figyelmen kívül hagyni a felelősséggel járó alapvető erkölcsi kötelességeket. Mi történik akkor, ha a vállalati eredmények nem hozzák majd a tervezetet és van-e olyan munkahelyi környezet, ahol a munkatársak el merik mondani észrevételeiket, mernek szólni, ha baj van/lesz?

Az utóbbi években látszatra sok minden történt a társadalmi felelősségvállalás terén, de ha mélyebben elemezzük az egyes vállalatok szándékait és támogatási programjaik valódi célkitűzéseit, akkor szomorú tényekkel szembesülhetünk. A vállalatok felelősségére vonatkozóan két ellentétes álláspont küzd egymással. Két vállalati kormányzási modell

van érvényben. Az egyik a „shareholder”-modell. Ebben a magánvállalatoknak csak a tulajdonosok érdekeivel kell törődniük; az adót tisztességesen be kell fizetni, de más kötelezettség a társadalom felé nincs; az igazgatótanács dolga a tulajdonosok érdekeinek érvényesítése. A másik a „stakeholder”-modell. Ennek jellemzője, hogy a vállalatnak a tulajdonosokon kívül más érdekcsoportok érdekeire is tekintettel kell lenniük (mint ahogy P. Drucker írja: „Minden szervezetnek vállalnia kell a felelősséget a tekintetben, milyen hatást gyakorol az alkalmazottaira, az ügyfeleire, a környezetre általában, mindenkire és mindenre, ahol csak jelen van.”); a vállalat társadalmi intézmény, felelős a társadalomnak; az igazgatótanács az érdekegyeztetés fontos színtere.

Az igazi próbája ezeknek a modelleknek a válságban van. A kritikus helyzetekben nehéz döntések előtt állnak a vezetők, akik nem csak személyes életükről, a vállalat jövőjéről döntenek, hanem a rájuk bízott munkavállalókról is.

Egy menedzsmentóra keretében ezekről az elméletekről a tapasztalataink alapján beszélgethettünk volna, de az alkalom valódi értékét a bibliai tanításhoz való fordulás adta. Lukács evangéliuma 7, 1–10 versei Jézus és a római százados találkozását írják le. A történet egyik szereplője a névtelen, de világhírű százados/centurio. (Őket a közkatonák közül léptették elő. Feladataik katonai, rendőri, bör-

tönőri, a rabok kísérése, kivégzések biztosítása volt.) Két kérdésre kerestük a választ: **1.** A római százados kikért és milyen ügyekért vállalt felelősséget? **2.** Mi mozgatta ebben a felelősségvállalásra?

Mindezek alapján sorra vetjük a vezetők hatszoros felelősségét. Felelős a vezető:

- a munkatársakért,
- a változások megértéséért,
- a kapcsolatokért,
- a helyi közösségért,
- a helyes önértékelésért,
- a hatalom gyakorlásáért.

A százados felelősségvállalását áthatja a szeretet, hiszen csak így tud felelősséggel lenni beosztottaiért, miközben tudja, hogy ő maga is hatalom alá rendelt ember, tisztában van saját hatalmi kompetenciáival, hatalma korlátozott voltában. Jézushoz így szólt: „*Uram, ne fáradj, mert nem vagyok méltó arra, hogy a hajlékomba jöjj. ...hanem csak szólj és meggyógyul a szolgálóm...*” A történetnek váratlan a befejezése. „*Amikor Jézus ezt meghallotta, elcsodálkozott rajta... Mondom nektek, Izráelben sem találtam ekkora hitet.*”

Az Írások szerint Jézus kétszer csodálkozott el valamin: a názáretiek hitetlenségén és a kapernaumi százados hitén(!). Az idegen százados vállalta a felelősséget, használta a hatalmát és bízott a Názáreti Jézus nagyobb hatalmában. Legyen nekünk is ez példa.

Zárásul az előadó elénk hozta a következő kérdést: mi köze van a hitnek a vezetői felelősséghez, a hitnek a menedzsmenthez? A Biblia a következő világos definíciót adja a hit lényegére: „*A hit pedig a remélt dolgokban való bizalom*” (Zsidókhöz írt levél 11, 1)...„A római százados azért tudta menedzselni a beosztottait, azért volt képes jól kezelni a kapcsolatait és azért volt kitartó a felelősségvállalásban, mert bízott az embereiben, a város vezetőiben és a barátaiban, bízott abban,

A VEZETÉS BIBLIAI ALAPJAI

Előadó: dr. Tomka János,
a Károli Gáspár Református Egyetem tanára

Tavaszi sorozat időpontjai:

2012. 03. 22. (csütörtök) 19.00 óra

Mi (nem) a vezető dolga?

2012. 04. 26. (csütörtök) 19.00 óra

Vezetési stílusok – szolgáló vezetés

2012. 05. 24. (csütörtök) 19.00 óra

Hatalom és befolyás

Helyszín: Fasor, Szabó Imre-terem

hogy szeretetből, érdeklődésből, nyitottságból és alázatból fakadó felelősségvállalása meghozza gyümölcsét. És végül bízott a Názáreti Jézus nagyobb hatalmában. Könnyen beláthatjuk, hogy ilyen bizalom, ilyen hit hiányában nem lehetünk képesek a ránk bízottak vezetésére” (Tomka)

Az első találkozó második felét a jövő tervezésével töltöttük. Összegyűjtöttük, melyek azok a kérdések, amelyek érdekelnek bennünket és rögtön egy tucatnyi témát raktunk a meghívott előadónk elé. Tomka János megerősítette, hogy a bibliai vezetésről szóló előadás- és beszélgetéssorozat megtartását örömmel vállalja. A beérkezett kéréseket tematizálta és összeállította az első féléves programot. (L. keretes írás.)

Hogy hogyan és milyen módon lesz ezeknek az alkalmaknak helye gyülekezetünkben, ez még most formálódik. Az első alkalomra a zord időjárás miatt talán többen nem tudtak eljönni, de várjuk azokat, akik szeretnének vezetői munkájukhoz támogatást kapni és Isten útmutatását ehhez jobban megismerni. Az őszi programot majd az első félév tapasztalatai alapján tervezzük meg közösen.

Bánhidai Csilla

100 ÉV

KÖSZÖNTÉS ÉS PÉLDAADÁS

*A Budapest-Fasori Református Egyházközség nevében sok szeretettel köszöntjük, a májusban 100 éves egyháztagunkat, **Vajna Istvánné szül. Dr. Abod Margit nénit!** Mancsi nénit többen látogatjuk a gyülekezetből, és ilyenkor újra és újra átéljük, hogy nem mi adtunk igazán a látogatással neki, hanem mi tanultunk, és kaptunk tőle.*

Szeretnénk ezzel a riporttal az egész gyülekezetnek továbbadni mindabból, amit élete példájából kaphattunk, hogy még többeket is gazdagíthasson.

Ha beírjuk egy internetes keresőbe az **Abod Margit** nevet, akkor több cikket is olvashatunk az élettörténetéről. Ő Magyarország legidősebb gyógyszerésze. Ezek az írások akkor készültek róla, mikor a parlamentben doktorrá avatták, majd átvette a platina diplomát. Minket, fasori reformátusokat nemcsak az életrajzi fordulatok, hanem a hívő, református Abod Margit érdekel. Erre helyezük most a cikkben a hangsúlyt. Drága Mancsi néni szellemileg csodálatosan tiszta állapotban van, a lakásban jól tud mozogni. Csak nagyot hall. Emiatt akadozik a beszélgetésünk, de mosolyán átszűrődik szeretete, hite, őszintesége, békessége, melyet olyan jó megtapasztalni.

– Mikor kezdődött Isten munkája az életében?

– A szülői házban. Mert hívő református családban nőttem fel. Édesapám a református iskola igazgatója volt Dombrádon, és a templom kántora. Édesanyám tanítónő a Dombrá-

di Református Általános Iskolában. Édesapám nemcsak az Országos Református Tanítók Egyesületének az elnöke, vagy több díj kitüntetettje, hanem a mindennapokban is példamutató, őszinte hívő ember, édesanyámmal együtt. Meleg családi légkörben nőttünk fel, ahol megkívántuk szüleink hitét. Öten voltunk testvérek, és négyen értük meg a felnőtt kort. Édesanyám felkelésekor az Adjakat hálát című zsoltárral kezdte a napot. Én is ugyanígy indulok, és nem azért, mert anyukámtól így hallottam, hanem mert ez tör fel az én szívemből is. Minden hétfőn különösen is hálát adok, hogy egy új hetet megadott az Úr. Reggelente elmondom, hogy ma is szeretném Jézus Krisztus szavát hallgatni, aki azt mondja, hogy tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd és alázatos szívű vagyok, és nyugalmat találtok a lelketeknek. Adja Isten, hogy ez még mélyebb gyökeret verjen a szívemben!

– A református általános iskola után

természetes volt, hogy a Dóczy Gedeon Református Leánygimnáziumba mehet továbbtanulni Debrecenbe?

– Egyáltalán nem. Akkor már a bátyám is a debreceni kollégiumban tanult, és a család anyagi helyzete miatt, és mert lány voltam, nekem nem szánták ezt az utat. Próbáltak a tervemről lebeszélni. Ezért elvállaltam, hogy a gimnázium első évében magántanuló leszek. Otthon tanultam, hogy szüleimnek ne kelljen fizetnie azt az évet. Aztán az első év anyagából vizsgát tettem, és első lányként kerültem fel a faluból, a sikeres felvételi után a gimnázium második osztályába, ahol 1930-ban érettségiztem. Az „Ora et labora” (Imádkozzál és dolgozzál!) parancsa meghatározó lett egész életemre. Debrecenben a gimnázium, a polgári, és a tanítóképző egy épületben volt. Délutánonként közösen mentünk sétálni, párosával 2-3-ig, mindig végzősök vezetésével. Huncutok voltunk, mert egyes helyekre mindig becsengettünk. Emlékszem, hogy a gyógyszertár előtt is elmentünk, és megütött az illata. Mi lehet itt? Mit árulnak itt? Akkortól már gyógyszerész akartam lenni.

– Gondolom, hogy a gyógyszerészeti egyetemre sem volt könnyű bejutnia Mancsi néninek. Milyen akadályokat harcolt meg Isten segítségével?

– Aki gyógyszerész akart lenni a II. világháború előtt, annak először gyakornoknak kellett jelentkeznie. Keresni kellett egy gyógyszertárat, melynek volt gyakornok tartási engedélye, és oda felvételt kérni. Édesanyámmal végigjártuk Nyíregyháza összes gyógyszertárát, és nem kaptam helyet, majd Debrecen gyógyszertárait. Itt az egyetemi gyógyszertárban lett helyem. Fizetés nem volt, de később a szorgalmas munkáért kaptam ingyen ebédet, aminek nagyon örültem, és egy klinikán dolgozó házaspárnál laktam. Isten kegyelméből két év után jól sikerült a

gyakornoki vizsgám, úgy hogy visszaadták a tandíjat, sőt jutalmat is kaptam. Ekkor jelentkezhettem a budapesti egyetemre. A VII. kerületi Szófia utcában laktam a Tanítók házában negyedmagammal. Reggelente gyalog jártam az egyetemre az Üllői útra, mert villamosra nem futotta. Menet közben mindig be tértem imádkozni az Üllői úti kis kápolnába, ahol évfolyamtársamat fedeztem fel. Vele életre szóló barátságot kötöttünk, amit a következő generációk is folytattak.

– 100 éves lesz jövőre a fasori református templom. Mancsi néni egy évvel idősebb tehát. Mióta járnak a gyülekezetbe?

– 1935-től kezdve, amikortól Pesten éltem. Végig a VI–VII. kerületben laktunk, és ide jártunk hűségesen. Itt házasodtunk meg a MÁV-nál dolgozó férjemmel, aki presbiter lett. Megkereszteltük a kislányunkat, aki ide járt gyerekorákra. Szabó Imre és Dobos Károly csodálatos lelkészek voltak. Érthetően, és hatásosan beszéltek. Szolgálatuk nagyon megfogta az embert. Igyekeztek az egész lényünket, életünket jó alapokra helyezni. Szabó Éva bibliai előadássorozatait is nagyon szerettem. Nagy hatással volt rám. Aztán kitelepítették lelkészeinket, és mi nagyon sírtunk. Az 50-es évektől rémes prédikátorok sora jött. Nem az Igéről, hanem a kommunizmusról tanítottak. De mindig volt egy-egy beosztott/segédlelkész, akin keresztül megszólalt az üzenet. Jó rájuk is emlékezni. Mindig szerettem bibliaórára járni. Szerettem azokat, akik szintén jártak. Fontos volt számomra, hogy ne csak a külső forma legyen, hanem a belső vágyakozás. Nem az a fontos, hogy milyen családból származik valaki, hanem hogy mi van a szívében. Most egy gondozónő jár hozzám, és példát lehet venni a családszeretetéről, pontosságáról, és kedvességéről.

– Nem lehetett könnyű az ötvenes években megtartani a hitet!

– Soha nem volt kérdés, hogy a hitemből engedjek. Ketten nem voltunk párttagok a munkahelyen. Rábeszéltek, hogy lépjek be, mert nem lesz állásom. Egy napig voltam párttag. Másnap felszólaltam a gyűlésen, és a következő újságban megjelent, hogy büntetésül kizártak a pártból. Nehogy nézeteim ragadósak legyenek. Örültem neki. A patikában a laboráns és a házbizalmi volt megbízva, hogy figyeljen minket. Egyszer meghallottam, hogy nagyon számon vagyunk tartva, mert mindig templomba járunk. Az Andrássy út 60 melletti házban volt lakásunk, ahonnan hírtelen ki kellett költöznünk, mert kiépítették a pincerendszerét. Nem adtak másik lakást helyette. Egy kollégámon keresztül sikerült egy társ-bérletet szerezni, a VII. kerületben. Két szobában mi éltünk hárman a családdunkkal, egy szobában pedig egy másik család. Így 60 éve társbérletben lakunk.

– **Aki 100 évig élt, biztosan keveset volt beteg. Valóban?**

– Aktív gyógyszerész koromban kaptam

ágyéksérvet. Akkor még rengeteg gyógyszerrel mi állítottunk elő, és hatalmas ballonokat kellett emelgetni. Utána kértem hivatali állást. 70 éves koromban volt vastagbélrákom, amivel műtöttek, és Isten kegyelméből felgyógyultam. Hat éve történt egy nagy baleset velem, azóta jobban segítségre szorulok. Most alvási nehézségeim vannak, de mióta a lányom velem van, azóta jól vagyok.

– **Mit tart még fontosnak az életben? Mit helyezne az olvasók szívére?**

– Sok bibliaolvasást, és annak helyes értelmezését, felfogását. Mert nem elég, hogy csak olvasom, hanem verjen gyökeret az emberben, vezesse a cél felé! Akik az Úrban bíznak, azoknak megújul az erejük. És akármilyen nehéz helyzet van, tudjam azt, hogy az én Megváltóm él, és a gondjaiba vesz. Nem kell elkeseredni. Legyen békessége az embernek. Ne acsarkodjon senkivel! Erre tanított meg a 60 éves társbérlet is. Ne tegyem szóvá, amit szóvá lehetne tenni, mert minden a javamat szolgálja!

Befejezésül még néhány történet Margit néniről, és a napirendje.

A társbérleti lakásban nemcsak hárman éltek, hanem rendszeresen befogadtak egyedülálló, vagy családos segítségre szorulókat. Ezért ő a családjával az egyik szobába költözött, hogy a másikat átadja, és segítsen vele. De nagy együttérzést mutat a természeti katasztrófák áldozataival szemben is. Mikor hat évvel ezelőtt (94 évesen) adományt vitt az árvízkárosultaknak, akkor az utcán combnyaktörés, válltörés érte. Nagy békességgel tűrte, és nem panaszkodott, hogy miért kellett egyáltalán kimozdulnia! Ha meglátogatjuk, mindig elküldi a kimaradt perselypénzt is, amióta nem tudott eljönni a templomba. A napi program pedig imádsággal kezdődik, majd egy kis gimnasztikai gyakorlat. Aztán tisztálkodás egy gondozónő segítségével. Majd egy órás napi Bibliaolvasás a kalauz segítségével. Vasárnaponként a rádióban közvetített istentiszteletet hallgatja. Ebéd után pihenés, rádióhallgatás, majd szellemi torna következik. Kedvenc szórakozása a latin könyvekben való böngészés, vagy új idegen szavak tanulása, francia, német nyelvismeretének frissítése, vagy egy hét idomból álló kirakójáték. Köszönjük az Úrnak, hogy példává tette az életét, mert engedelmesen kereste, és követte Urunk Szavát! Mi is így fogunk egyre jobban Jézusra hasonlítani, ha Vele élünk, és Ő formálhat minket.

Somogyiné Ficsor Krisztina

Az igaz hódolat

5. Férfi csendesnap a Fasorban

A 251. számú énekkel (Mehódol lelkem tenéked nagy Felség...) majd Dr. Tolnay Lajos orvos testvérünk bevezetőjével kezdődött az ötödik faszori férfi csendesnap, amelyen csaknem kilencven férfitestvérünk vett részt március 3-án. A Dániel könyve 1 1–7 és 17–21 alapján tárult eléink „az igaz hódolat” szükségessége és célja.

Szükséges fiainknak továbbadnunk Isten rendelkezéseit, nem (csak) szóval, bizonyosságtétellel, hanem életünk példájával is. A kérdések, amelyekkel továbbgondolhattuk az elhangzottakat: Mit kell tennünk fiainkkal? (5 Móz 4) Mindezt megtegyük-e, és milyen példákat látnak tőlünk a fiaink? Ezekkel a nyugtalanító kérdésekkel szíveinken hangoztunk a csendesnap lényegét adó délelőtti előadásra.

Somogyi László székesfehérvári lelkipásztor tárta eléink, hogy kit illet az igaz hódolat, hogyan tegyük, és hogy ne tegyük. Láthattuk, hogy „...ezek a férfiak... (Sadra, Mésak és Abédnegó) nem hódolnak az aranyoszobor előtt.” (Dán 3,12) Az előadás vetített prezentációjának felhasználásával az olvasó részese lehet a gazdag alkalomnak.

Az igaz hódolat – szerves része a bibliai kegyességnek, mert nemcsak az Isten-dicsőítés eszköze, hanem védelmül adatott az ember számára. Megóv a törvényeskedéstől (Lélek nélküli, tanult viselkedésformáktól). Megóv a rajongástól (hamis lelkesültségtől a „józsánság Lelke” nélkül – 2Tim 1,7).

Az igaz hódolat – meghódolással kezdődik! „Megveded jóságának, elnézésének és türelmének gazdagságát, és nem veszed tudomásul, hogy téged az Isten jósága megtérésre ösztönöz?” (Róm 2,4) „Amikor meghallot-

ták, hogy az ÚR gondjaiba vette Izráel fiait, és hogy meglátta nyomorúságukat, meghajoltak, és leborultak.” (2 Móz4 31) Fénylő felhő és mennyei hang: „Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm, reá hallgatassatok! Amikor a tanítványok ezt hallották, arcra borultak, és nagy félelem fogta el őket.” (Mt 17, 5–6) Belenéztem Jézus arcába, és örökre elment a kedvem mindattól, ami nem hasonlít Óréá!” (egy megtérő vallomása) „Mehódol lelkem tenéked, nagy Felség...” (Ráday Pál - 251. dicséret)

MI NEM EGYENLŐ A HÓDOLATTAL?

- Nem behódolás. (Dániel kortársai Babilonban).
- Nem tanult viselkedésforma.
- Nem valamiféle kegyes érzés.
- Nem zárható a „privát szférába” – „én ott-hon hiszek és imádkozom”.
- Nem intézhető el külsőségekkel, hanem a szív „cselekedete” – pl. papszentelés – kontra megnyilvánulások.
- Nem hódolt meg még mindenki, aki azt mondja: „Uram, Uram!”

„Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki ezt mondja nekem: URam, URam, hanem csak az, aki cselekszi az én mennyei Atyám akarátát. Sokan mondják majd nekem ama napon: Uram, Uram, nem a te nevedben prófétáltunk-e, nem a te nevedben üztünk-e ki ördögöket, és nem a te nevedben tettünk-e sok csodát? És akkor kijelentem nekik: Sohasem ismertelek titeket, távozzatok tőlem, ti gonosztevők!” (Mt 7, 21–23)

Az igaz hódolat – mindenekelőtt egy tudatos „igen”: „Van nekünk Istenünk, akit mi tisztelünk!” (Dán 3,17) Mélyről fakadó bi-

zalom: „Ő ki tud minket szabadítani az izzó tüzes kemencéből.” (Az én Uram számára semmi sem lehetetlen! – Mt 19,26) De nemcsak a hatalmában bízom, hanem bölcs szuverenitásában is: „Ha nem tenné is”, akkor is jó oka volna erre (Dán 3,18).

Az igaz hódolat – szeretetteljes „nemek” kimondása: Szeretem az Urat, ezért más Istent nem tisztellek! (3,18) A kereszténység miért a „szeretet-vallása”? Nem azért mert mi szeretjük egymást! (Karácsony tartalma) Hanem: Isten végére-mehetetlen szeretete arra sarkall, hogy viszont szeressük Őt! (Jn 3,16) „Mi tehát azért szeretünk, mert Ő előbb szeretett minket.” (1Jn 4,19) A mi hódolatunk a gyermek hódolata szerető Édesapja iránt! De: nem bántjuk, nem „szóljuk le” a másként gondolkozókat, vagy a más szeretőket! (azért, mert szeretem édesapámat, még nem vetem meg a más apát szeretőket...)

Az igaz hódolat viszont nemet mond minden hűtlenségre! (7. parancsolat)

Az igaz hódolat – teljes alázat Sadrak, Mésak és Abédnegó nem csupán addig akarták tisztelni az Urat, amíg a gondviselésében reménykedhettek! – Ha meg kell halnunk Őérte, akkor sem fogunk hódolni más előtt! „Kicsodám van az egekben? Náladnál egyébben nem gyönyörködöm e földön!” (Zsolt 73,25)

Az igaz hódolat – teljes engedelmesség Dániel barátai nem keresnek gyáva és szégyenteljes egéruat: „Nem szükséges, hogy erre bármit is feleljünk.” (3,16) (vö.: érveink és okoskodásaink a magunk mentségére) Nem próbálnak elmenekülni, amikor a kemence felé viszik őket, nem tesznek felajánlásokat, sem felelőtlen ígéreteket (ezentúl hűségesebb leszek, ezentúl adakozom...) Nem hátrálnak meg és nem jajveszékelnak a legkritikusabb pillanatban sem.

Az igaz hódolat – teljes elköteleződés.

Kit követek? „Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztjét, és kövessen engem.” (Mt 8,34) Kit imádok? „Meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj.” (Lk 4,8) Ki körül forognak a gondolataim? „Mert ahol a ti kincsetek van, ott lesz a ti szívetek is.” (Lk 12,34)

Az igaz hódolat – egy sereg kompromisszumot kizár! Amit nem, az csak a Lélek általi szeretet indokolhatja. „A szeretet mindent elfedez.” (1Kor 13,7) – Ez viszont nem lehet ürrügy a megalkuvásra! „Aki jobban szereti apját vagy anyját, mint engem, az nem méltó hozzám; aki jobban szereti fiát vagy leányát, mint engem, az nem méltó hozzám.” (Mt 10,37) „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből. És szeresd felebarátodat, mint magadat.” (Mk 12,30–31) Az élő Isten előtt kedves hódolat nem alkuszik: más vallások rítusaiban való részvétel (ősmagyar sámánhit, stb.) (1Kor 10,20!) Asztrológia és bármilyen más jóslás, okkult természetgyógyászat (5Móz 18,9–14) Modern pszichotechnikák, amelyek nem számolnak sem az ember eredendő bűnösségével, sem a démoni befolyás lehetőségével, ugyanakkor kimondatlanul is az embert, illetve az emberi tudást istenítik.

Az igaz hódolat – nem imádj a és nem szolgálja a pénzt! (Bankárok, oligarchák, multik kegyetlen és gátlástalan uralma) „Mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme, amely után sóvárogva egyesek eltévelyedtek a hittől, és sok fájdalmat okoztak önmaguknak. Te pedig, Isten embere, kerüld ezeket. Ellenben törekedj igazságra, kegyességre, hitre, szeretetre, állhatatosságra, szelídlelkűségre.” (1Tim 6,10–11)

Az igaz hódolat – összeköti az antikrisztusi kor hívő népét. Erre külön figyelniünk kell: „Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó na-

pokban nehéz idők jönnek. Az emberek ugyanis önzők, pénzsóvárak lesznek, dicsekvők, gőgösek, istenkáromlók, szüleikkel szemben engedetlenek, hálátlanok, szentségtelenek; szeretetlenek, kérelhetetlenek, rágalmozók, mértéktelenek, féktelenek, jóra nem hajlandók, árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, akik inkább az élvezeteket szeretik, mint az Istent. Az ilyenek a kegyesség látszatát megőrzik ugyan, de annak az erejét megtagadják. Fordulj el tehát ezektől.” (2Tim 3,1–5)

A délelőtti hátralévő részében Pálúr János organaművész testvérünk – rövid ismertetőt követő – virtuóz játékkáival kényeztette hallgatóságát. Délben nőtestvéreink tálalták fel ebédünket a Julianna iskolánk ebédlőjében. Délután *Mai igaz hódolók* címmel Dr. Szabó Mi-

hály főgondnok és Pauler Péter iratmisszió vezető bizonyágtételén keresztül ismerhetjük meg Jézus átalakító és megtartó munkáját életünkben. Végül az alábbi gyakorlati kérdések alapján, nyolc csoportban beszéltük meg az igaz hódolat áldásait és nehézségeit.

Tudunk-e beszélni egyéni meghódolásunkról? Milyen kompromisszumokat kötötünk a világgal vagy saját régi természetünkkel? Vajon miért tettük? Mit lehet tenni, ha az Isten előtti hódolat hiányzik az életünkéből? Hogyan lehet a meghódoltságunkról alázatosan, ugyanakkor hitelesen bizonyosságot tenni?

Istennek hálás szívvel köszönjük a szervezők, szolgálók, az alkalomért imádkozó és anyagi terhet vállalók szolgálatait.

Összeállította: Révay József

HANGVERSENYEK ÉS ZENÉS ÁHÍTATOK A FASORI REFORMÁTUS TEMPLOMBAN

Május 12-én, szombaton 17 órákor

Ewald rézfúvós kvintett

BAKÓ LEVENTE

Június 3-án, vasárnap 17 órákor

SOLYMÁRI TÍMEA gitárestje

Augusztus 5-én, vasárnap 17 órákor

A DUNAMELLÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET KÁNTORKÉPZŐ TANFOLYAMÁNAK záróhangversenye

Szeptember 2-án, vasárnap 17 órákor

PUSKER JÚLIA és KOVALSZKI MÁRIA hegedű–zongoraestje

Október 7-én, vasárnap 17 órákor

SZABÓ FERENC zongoraestje

Október 20-án, szombaton 18 órákor

HÁNDEL orgonaversenyek

ANIMA MUSICAE KAMARAZENEKAR, PÁLÚR JÁNOS

November 4-én, vasárnap 17 órákor

SZOKOLAY BALÁZS és SZÓKE DIÁNA zongoraestje

December 2-án, advent 2. vasárnapján 17 órákor

Orgonazene Adventben

PÁLÚR JÁNOS

Szolgálat a szolgálatról

Az alábbiakban dr. Holtai Margit testvérünk szolgálatról szóló szemináriumának összefoglalását közöljük. (Elhangzott 2010 augusztusában Sátoraljaújhelyen.)

A szolgálat fogalmát többféle nézőpontból értelmezhetjük:

A világ szemében az alárendeltség, alóbbrendűség ítéletét hordozza egy olyan struktúrában, ahol az erősebb, hatalmasabb uralkodik a gyengébb felett (Mt 20, 25–28).

A gyülekezetben sokan egyrészt a „vallásos buzgósággal” azonosítják (Ef 2, 8–9), másrészt azok hozzáállását minősítik vele, akik „nem egészen tértek meg”.

Isten Igéjében mindezekkel szemben a szolgálat hogyanja tárul fel, amihez Jézus szolgálattalja számunkra a példát.

Helyes, ha a gyülekezetben való szolgálattunk az Ige mérlegére kerül. Minek tartjuk a szolgálattalot? Státuszunk, ami minősít, nagyobbá tesz? Esetleg még dicsekszünk is vele? Vagy

ha nem becsülik áldozatunkat, fáj? Éltünk-e már át versengést, kritikát, vádaskodást, szeretetlenséget Isten szolgálói között? Szenvedünk-e ilyenektől? Vagy öntudatlanul is részesei vagyunk? – Mindenesetre az Úrnak fáj.

Hol itt a baj? Miről akar itt és most beszélni velünk az Úr, hogy e csendeshetünk éneke – „változhat, újulhat az életünk” – igaz legyen? Öröm-e az Úr számára a szolgálattunk, van-e érte hála a szívünkben?

Tegyük fel magunknak őszintén ezeket a kérdéseket is: rám is jellemző, hogy megtért, de félbemaradt életet élek, nem lettem valódi tanítvánnyá, életem nem vált átadott életté? Kicsoda számomra Jézus Krisztus? Megváltóm, Aki megbocsátotta minden bűnömet, Szabadítóm, Aki feloldozott minden függőségemből, és Uram, Akitől elfogadom, hogy

A sátoraljaújhelyi kis templom, melyben a fenti szeminárium elhangzott

uralkodjon az életem felett? Ahogyan egy szolgáló testvérünk vallotta a megtérésekor, aztán megélte haláláig: *megmentettél, Uram, Tied vagyok, rendelkez vellem!*

Egyek a valóságától függ, hogy kinek szolgálsz. Szolgálat-e tehát a tevékenységed az Ige mérlegén?

Egyik evangéliumi énekünk a bűnbocsánatot nyert, lelkileg megszületett emberre kérdez rá: „*Szolgálni vágyol a Jézust talán?*” – és választ is ad rá: „*Jézus vériben van nagy erő!*”

Az Úrnak való szolgálat gyökere, hogy előbb Ő szolgálhatott nekem váltságáldozatával. Megbocsátott, gyermekévé fogadott, így kegyelméből élve lelkileg felnőtté kell lennem a szolgálatra.

Jézus, a mód, ahogyan Ő szolgált, példa-kép a szolgálatra nézve. A János 17–18-ban, főpapi imádságában mondja el az Atyának: „*Ahogyan engem elküldtél a világba, én is elküldtem őket a világba.*” A *küldött* – görögül *apostello* – hivatalos megbízza küldöttjének, akit képviselnie kell. A megbízás mögött teljes egyetértés, szoros kapcsolat áll. Az Ige tanúsága szerint Jézus tökéletesen egy az Atyával a Sátán rabságába került emberek iránti mentő szeretetben.

A Márk 3, 14-ben azt mondja el az Ige, Jézus hogyan küldte el tanítványait szolgálatra. „*....Tizenkettőt választott ki, hogy Vele legyenek, és azután elküldje őket, hogy hirdessék az Igét.*...” A János 20, 21-ben mennybemenetele előtt a Feltámadott így szól tanítványaihoz: „*Ahogyan engem elküldött az Atya, én is elküldelek titeket.*...” A küldhetőség forrásáról Jézusra nézve a 40. zsoltár 7–11. verseiben olvasunk: „*....abban telik kedvem, hogy teljesítem akarodat, törvényed szívémben van.*” A szolgálathoz küldés feltétele tehát az Úrral való kapcsolat. Megvan-e ez a kapcsolatod az Úrral, aminek a következmé-

nyez az Isten szerint való szolgálat? Kimondtad-e, ki-mondod-e újra meg újra minden magad ambíciójával szemben: *megmentettél, Tied vagyok, rendelkez vellem?*

Hogyan juthatok el erre a szoros kapcsolatra az Úrral? Egy misszionárius így foglalta össze ennek az útját: *hitben ráállni az Ige kijelentésére.* Azaz az Igével egybehangzóan megválaszolni a következő kérdéseket:

1. *Ki vagyok én Őneki?* – Az Ige lehangosabb kijelentése erre nézve a golgotai kereszt: drága áron, az egyszerűlt szerelmes Fiú feláldozása árán váltott meg, fogadott vissza Isten, hogy Ővé legyek egy örök életre.
2. *Kicsoda nekem az Úr* – mindezek után? Van-e valaki, aki nagyobb hálára, szeretetre, a Neki örömet szerző szolgálatra méltóbb, mint az Úr?
3. Csak ebből a forrásból születik meg, hogy: *mit tegyek Őneki, Őérte, az Ő öröme, dicsőségére?*

A János 21, 15-ben beszél Jézus, a Feltámadott az Őt háromszor megtagadó Péterrel. Háromszor kérdezi meg őt: „*Szeretsz-e engem?*” Az igen-válaszokat pedig megbízatás követi: „*Őrizd, legeltesd az én bárányaimat.*” Mit mond ez nekünk a szolgálatra nézve? A bárányok az Ővéi, akiket Ő nagyon szeret. Csak akkor bízva rám őket, ha én Őt, Jézust szeretem, mert csak akkor tudom szeretni az Ő féltett juhait.

Szolgálatunk az Ige mérlegén tehát Isten irgalmas, szerető ítéletei közé tartozik.

Valaki így fejezte ki: „*Az Úrral való személyes kapcsolatunk mélységétől függ a szolgálatunk értéke.*”

Az Úr adjon nekünk megújulást az Ővele való mélyebb kapcsolatra, és a Neki oda-szánt, az Ő rendelkezésére álló hívő életre, hogy szolgálatunk Őt magasztalja.

Szerkesztette: Diószegi Rita

„A gyülekezet építőköve vagyok”

KEZDETEK

Demeterné Harmathy Zsófia vagyok, és gyakorlatilag itt nőttem fel ebben a gyülekezetben. Most ősszel „jubilálok”: pont 30 éve járok a Fasorba!

Az itteni „pályafutásom” igazából már születésem előtt elkezdődött: a szüleim itt esküdtek, a nagymamám ebbe a gyülekezetbe járt, az ő egyik testvére presbiter volt itt. Aztán engem is itt kereszteltek... és itt következett egy kis szünet. A mi családunk nem járt templomba, otthon sem beszéltünk sosem Istenről, bár utólag látom, hogy azért ilyen szellemben neveltek a szüleim, csak az istenes, templomos évek később kezdődtek. Amikor 12-13

éves lettem, kaptunk egy levelet, amelyben szeretettel emlékeztették a szüleimet a kereszteléskor tett fogadalmukra, és egyben hívtak engem (és az öcsémet) a konfirmáció előkészítő tanfolyamra. A szülői értekezleten (1981 őszén) az akkori lelkész (Pál Laci bácsi) elmondta, hogy jó lenne, ha a konfirmációra felkészítő alkalmakon kívül vagy az éppen akkor induló ifire, vagy gyerekistentiszteletre is járnánk. Emlékszem, hogy akkor én odaúgtam a kérdést a szüleimnek: nem lehetne, hogy én egyikre sem járok? De aztán elkezdtem járni a gyerek-istentiszteletekre – mert ott akart velem beszélni az Úr. Ugyanis vasárnapként az akkori – talán segédlelkész és

A Demeter család: Zoli, Zsó, Ádám, Matyi, Gergő, Bálint

segítője Szilvássy Erika és Deák Márta néni foglalkoztak velünk. Úgy emlékszem, hogy bármilyen történet is volt, mindig a megtéréshez lyukadtunk ki.

Abban az időben került a kezembe életemben először a Biblia – amit az unokatestvéremnél láttam, és az Újszövetséget olvasva, nem is tudtam letenni. Vasárnaponként is tele voltam kérdésekkel, amikre Márta néniék nagy türelemmel válaszoltak, külön is foglalkoztak néhányunkkal, akik jobban érdeklődtünk Isten dolgai iránt. Az ő hármias hatásukra tértem meg a konfirmációm előtt pár héttel!

IFI

Ezután elkezdtünk járni – az egyik konfirmációs társunk hívogatására – az ifibe. Azt mondta, „gyertek, mert jókat lehet pingpongozni.” Eleinte tehát a társaság és a ping-pong kedvéért jártunk, de mellette azért egyre inkább vonzott Isten szava, útmutatása is.

Később Laci bácsitól fiatal segédlelkészek vették át az ifit (Mitka, Pintér Magdi), akik fiatalosan tartották az alkalmakat, gitáros énekeket énekeltünk, és a Biblia üzenetét mindig a mi kérdéseinkhez, a minket érdeklő témákhoz kapcsolták; nyaranta pedig ifjúsági heteket szerveztek nekünk. (Kb. úgy, mint most, csak nem egyhelyben voltunk, hanem napközben kirándultunk, túráztunk, így nemcsak a beszélgetésekből, hanem a nehézségek közepette megélt élethelyzetekből is megismerhettük egymást.)

Így aztán a jó társaság közösséggé alakult, és volt olyan, hogy a péntek esti ifjúsági alkalomról szinte haza sem akartunk menni. (Volt olyan, hogy annyira jó volt ott lenni, hogy a lelkészek már lefeküdtek, bezártak mindent, és mi éjjel 11 óra körül úgy jutottunk ki, hogy a kerítésen kellett átmásznunk.) Ekkor már ott tartottunk, hogy hétfőtől azt vártuk, hogy mikor lesz már megint péntek, hogy mehes-

sünk ifire. Mindez persze már akkor is áldozattal járt, mert mi a II. ker.-ben laktunk, tehát 3/4-, 1 órát utaztunk oda, meg ugyanennyit vissza is, hogy elmehessünk Istennel és a barátainkkal találkozni. Az ifis évek azért nem mindig voltak ilyen szépek, mert sok éven keresztül lelkészi vezető nélkül voltunk, vagy ha volt is lelkész velünk, nem mindig volt egyszerű a helyzet. Isten akkor megtanított arra, hogy az Ő álláspontja a nehézségek idején nem az, hogy kritizáljunk, és aztán hagyjuk el a számunkra nem megfelelő közösséget, gyülekezetet, hanem az, hogy tegyünk is érte valamit, hogy jobb legyen. Hitéletemben is meg kellett tapasztalnom, hogy az Isten és a gyülekezetem iránti szeretetemet azzal tudom kifejezni, ha aktív részese vagyok az építkezésnek, vagyis ha szolgálok is, nem csak kapni szeretnék.

SZOLGÁLAT

Abban az időben még minden gyerek – akit elhoztak a templomba, egy csoportban volt. Az aktuális segédlelkész tartotta nekik a gyermek-istentiszteletet – ami természetesen így nem volt problémamentes. Ezért a lelkészek segítőkét kerestek az ifiben. Én is jelentkeztem, és így kb. 1987 óta tartok gyermek-istentiszteleteket. Miközben készültem és némi ismeretet adtam a gyerekeknek, én magam rengeteg mindent kaptam Istentől. Bibliáismertet, egyre nagyobb érdeklődést, vágyat, hogy még jobban megismerjem Őt és az Igéjét. Ezt a belső vágyat az Úr egy tőle jövő elhívással erősítette meg: erre a szolgálatra, feladatra, pályára szeretne elhívni, állítani.

Ezért 1990-ben felvételiztem az akkor általalakult teológiára, a katechéta képző szakra. Amikor elvégeztem, mondtam a lelkészeinknek, hogy jelentkeznék hittant tanítani (addigra már újra volt Julianna iskola és újra indították a hittanoktatást). De ők nem tudtak

nekem fizetést, státuszt adni, ezért egy másik gyülekezet hirdetésére jelentkeztem. Ez érdekes pár hónap volt az életemben. Itt laktam a szomszéd utcában, ide jártam évek óta, mégis azon kellett gondolkodnom (kissé szomorúan), hogy hány órát fogok közlekedéssel tölteni, mert a rákosligeti gyülekezethez jelentkeztem hittanoktatónak. És hogy milyen kár, hogy így gyakorlatilag a Fasortól el is kell szakadnom, mert hát hogy néz az ki, hogy a hittanoktató vasárnapi istentiszteletre is hívogatja a gyerekeket, és közben ő maga sincs ott? Meg hogy lehet majd két gyülekezethez tartozni egyszerre, stb.?

De az Úr egész mást gondolt, és szinte naponta kaptam tőle Igét – mindig az aznap felmerülő dolgokkal kapcsolatban (amiket én még előre nem tudtam, de Ő igen). A vége az lett, hogy mégis a saját gyülekezetem alkalmazottja lettem – félig a gyülekezeti, félig pedig a Julianna Iskola hittanoktatását láttam el. (Isten humora ebben a tanításban egyébként az, hogy én annak idején azért jelentkeztem a Külkereskedelmi Főiskolára a Bölcsész Kar helyett, mert nem akartam tanítani.)

Szóval 1994-ben pályát és munkahelyet változtattam: külkereskedelmi levelező helyett hittanoktató lettem. Egy biztos állást hagytam ott egy még bizonytalan helyzetben elindított lehetőségért, folyamatosan emelkedő fizetést bizonytalan összegért, bizonytalan óraszámért. A régi kollégáim azt is gondolták rólam (bár nem mondták, de rájuk volt írva), hogy nem vagyok normális. A későbbi találkozásokkor viszont mindannyian azt mondták: látszik rajtam, hogy nagyon boldog vagyok. És ez így is volt. Mert bár valóban kevesebb pénzből kellett megélnem, és szinte mindent magamnak kellett kialakítani, de tudtam, hogy ott vagyok, ahol Isten látni akar, azt csinálom, amit érte szeretnék tenni, és amit Ő szeretne tenni velem.

NAGYPÉNTEKI GONDOLATOK

Nekem két születésnapom van.

A biológiai májusban, a lelki születésnapom pedig április 6-án van.

Akkor hoztam meg a nagy döntést, hogy befogadom Jézust az életembe. Akkor kaptam tőle új életet!

Hogy miért írom le mindezt?

(Hiszen ez – hála Istennek – már nagyon sokunkkal megtörtént.)

Azért, mert idén április 6.-án pont a 30. születésnapomat ünnepelem.

És sokkal inkább azért,

mert ahogy ezen morfondíroztam, rájöttem, hogy idén ez pont Nagypéntekre esik.

A halál és az élet napja: Ő meghalt, hogy mi élhessünk, hogy én élhessek!

Ebben az évben Neki a halált, nekem duplán az életet jelenti ez a nap, mert „Magára vette szennyes ruhámat, így békíté meg Istent, Atyámat ...”

Megtehette volna, hogy eltűnik

a Gecsemáné kertben, hogy ott hagyja az őt kihallgatókat, hogy leszáll

a keresztről ... de nem tette! Nem tette, pedig rettenetesen fáj neki – fizikailag

és lelkileg is. Nem tette ... hiszen azért jött, hogy ezt végigszenvedje.

Meghalt, hogy mi élhessünk!

Ebben az évben ez sokkal élesebben járja át a gondolataimat, az érzéseimet.

Ebben az évben ez sokkal jobban fáj, és sokkal nagyobb hálával tölt el.

Köszönöm Neki, hogy azzá lettem,

aki vagyok, és remélem,

hogy majd azzá lehetek,

akinek igazán látni szeretne!

D. H. ZS.

SZOLGÁLAT KÖZÖSSÉGBEN

Azóta már nem egyedül vagyok a fasori gyermekmisszióban, hanem egy jó kis csapattal szolgálhatok együtt. És megtapasztalhatjuk, hogy jó közösségben lenni másokkal, szolgálni is nagyon jó, de együtt még jobb. Hiszen Jézus is kettésével küldte ki a tanítványait, azt mondta, hogy *„ahol ketten vagy hárman vannak együtt az én nevemben ...”*, hogy *„sokkal jobban van dolga a kettőnek, mint az egynek...”*. Az élet minden területén fontos, hogy ne egyedül legyünk. Az építkezés, a gyülekezetépítés, Isten országának építése is sokkal könnyebb és vidámabb, ha nem egyedül csinálja az ember. De ez azért alkalmazkodást, egymásra figyelést, megértést, áldozatvállalást és még sok minden mást is igényel.

FELELŐSSÉGVÁLLALÁS

Az Úr megtanított arra, hogy a szolgálat nem csak könnyű lehet, van ennek néha terhe is. Fokozatosan tett rám egyre nagyobb terheket, ahogyan a felelősséget is egyre jobban tudtam vállalni, és ahogy – remélhetőleg bölcsesebb is lettem.

Én közben férjhez mentem, született négy gyermekünk, elköltöztünk kicsit messzebbre. Felmerült a kérdés, hogy nem kéne-e esetleg a hozzánk közel lévő gyülekezethez átmenni? De mindkettőnkben egyértelműen szólt Isten vezetése: Ő itt akar látni minket. Ez most már időáldozattal is jár tehát. Ráadásul a gyerekek mellett is szolgáltunk és szolgálunk ma is, egyeztetni kell a gyülekezeti és a családi programokat, fel kell állítani egy fontossági sorrendet, folyamatosan tanulnunk kell a helyes időbeosztást, és meglátni az Úr prioritásait.

Ezt már a gyerekeinknek is tanulniuk kell, hiszen a legtöbb helyre jönnek velünk; látják, hallják, hogy mit miért teszünk, miért így élünk, stb.

Isten engedi meglátni a gyülekezetünk anyagi szükségseit is, és ahogyan megnyitotta a szívünket, úgy rengetegszer megnyitja a pénztárcánkat is. Számunkra egyértelmű, hogy fizetjük a tizedet, akármilyen anyagi helyzetben is vagyunk. (És még sosem éhezünk miatta.)

Az otthon töltött évek után most ősszel jöttem vissza dolgozni, kicsit más munkakörbe. Jelenleg nem csak hittan órát tartok, hanem a gyülekezet teljes gyermekmisszióját koordinálok, szervezem – ill. próbálok ebbe beletanulni.

Mindez nekem hatalmas öröm, hogy tehetem! Hálás vagyok az Úrnak, hogy megszólított engem is, hogy meghallhattam a hangját és igent mondhattam Neki. És azért is, hogy naponta vezet az Ő útján, ad erőt és bátorságot – csak el kell Tőle fogadnom.

Az számomra külön ajándék, hogy most már olyan helyen dolgozhatok, ahol testvérekkel lehetek együtt, és ahol a munkámmal is Őt és a gyülekezetemet szolgálom. Nagyon jó érzés úgy elindulni a munkába, hogy: hát én nem is dolgozni, hanem szolgálni jövök, hogy én „csak” a gyülekezetbe jövök, nem a munkahelyemre.

Remélem, hogy az elmúlt három évtizedben egyre inkább beépülhettem az Ő országába, és hogy egyre inkább építhettem az Ő fasori gyülekezetét.

Jó érzés arra gondolni, hogy a toronynál látszó nagy kövekhez hasonlóan talán én is hasonló vagyok az egyikhez. Talán én is tartom ezt a lelki házat egy kicsit, talán én is tettem és teszek valamit azért, hogy Isten országa – és benne ez a gyülekezet folyamatosan épüljön. Ha igen, legyen érte Istennek dicsőség!

Demeterné Harmathy Zsófia

*Elhangzott a női csendesnapon,
2011. szeptember 24-én*

„AZ ÉN KÁTÉM IS!”

Hitvallási irataink hasznáról (7. rész)

E sorozat írására az a célkitűzés késztetett, hogy hitvallásos irataink egyik gyöngyszemének, a Heidelbergi Kátének történetéről és szerepéről adjon áttekintést, majd nyújtson segítséget a Káté folyamatos tanulmányozásához. Hitvallásunk 52 Úrnapjára történő tagolása jó keretet és lehetőséget kínál mindehhez. A részletesebb tagolás mellőzésével ugyan, de bibliai, irodalmi valamint életből vett példák segítségével hozzájárulhat e cikksorozat a hitvallási szövegek értelmezéséhez.

Az első Úrnapja kérdéskörében az egyetlen vigasztalással ismerkedtünk közelebb-ről, majd a második, a harmadik és a negyedik Úrnapjára tekintve az ember nyomorúságával foglalkoztunk.

Most az ötödik Úrnapjával kezdődően átértünk az ember megváltásáról szóló részre. Olvassuk el az idevonatkozó kérdéseket és feleleteket:

Mivel tehát Isten igazságos ítélete szerint ideigvaló és örök büntetésre méltók vagyunk, mi módon szabadulhatunk meg e büntetéstől, és miképpen juthatunk ismét kegyelembe?

Isten igazsága elégtételt kíván. Ezért annak vagy mi magunk, vagy valaki más által eleget kell tennünk.

Eleget tehetünk-e mi magunk?

Semmiképpen nem, sőt inkább még napról napra szaporítjuk a bűnt.

Hát valamely teremtmény eleget tehet-e értünk?

Nem; először, mert Isten nem akar más teremtményt büntetni az ember bűnéért; másodsor, pusztá teremtmény nem viselhetné el az Isten bűn ellen való harag-

jának súlyát, hogy attól másokat meg szabadíthasson.

Milyen közbenjárót és szabadítót kell hát keresnünk?

Olyant, aki valóságos és igaz (nem bűnös) ember és mégis hatalmasabb minden teremtménynél, azaz egyszersmind valóságos Isten is.

A Bibliát „lelki tükörnek” is szoktuk nevezni. Ez a tükör nem torzít: olyanok mutat meg bennünket, amilyenek valójában vagyunk. Megláthatjuk: annyira elnyomorodtunk a bűnben, hogy teljesen alkalmatlanokká lettünk még a bűnről való gondolkodásra is. Aki pedig sötétségben jár, segítségre szorul: egy feléje nyújtott kézre, hogy vezesse, helyreigazítsa. Ismeretes: a keresztyénségen kívül egy vallás sem tanítja, hogy bűnökként születünk e világra. Jóllehet Isten az embert ártatlannak, tisztának teremtette, de már az első emberpár elszakadt Teremtőjétől, hogy a maga választotta utat járja. Ily módon a bűn mint áradó folyó szétszakította az engedelmség gátjait, és ahol csak ember él a Földön, él, virágzik és terjed a bűn azóta is...

Valamennyiünk élete üdvösségre rendelt élet – de a bűnben maradás: halál, kárhozat. A bűn az ember szívében fogan, amit a Biblia alapján öt csoportba foglalhatunk. Isten szem előtt a bűn: törvényszegés, az Ő akarátának áthágása. Megromlott szívével úgy jár az ember a világban, mintha rá lenne bízva minden. Hamisan esküszik, tagadja Istent, nem tiszteli szüleit, öl, lop, csal, hazudik. Egy másik nézőpontból a bűn: gonoszság. A szív megnyílik az ördögi-démoni erők előtt, rab-ságba kerül, és a Sátán eszköze lesz. A bűn

úgy is jelentkezik, mint amiben az ember léte, eltér az Isten által neki szánt életcéll elérésétől. Sok esetben a bűnt lázadásként fogja fel a Szentírás. Az ember gyakran akkor esik bűnbe, amikor azt akarja tenni, amihez csak Istennek van joga. Ezek mellett a bűn nem egyéb, mint az ember hitetlensége. A hit az emberi lét alapvető titka. Az ember szorosan összefonódik Teremtőjével, annak művével, alkotásával – de a hitetlenek leszakadnak, lezuhannak a semmibe...

A Biblia elsősorban Isten népének, Izráelnek illetve az egyház tagjainak bűnösségével foglalkozik. Annál is inkább így van ez, mert az Isten által adott normák elsősorban ezekre az embercsoportokra vonatkoznak. Amint már korábban is utaltunk rá, a Heidelbergi Káté érvelésében az ember nyomorúságának kifejtéséhez közvetlenül kell kapcsolódnia az Isten igazságosságáról szóló bibliai tanításnak. Vegyük észre, hogy az ember nem önmagában és a maga állapotaihoz való viszonyában áll mérlegen, hanem Isten ítélőszéke előtt. Itt pedig az Ő szeretetének és irgalmaságának vonásai mellett igazsága és haragja is megjelentek.

Isten szeretetéről nem beszélhetünk úgy, mint valami megalkuvásról. A bűnnek – mint Isten lényétől és jó teremtésétől idegennek – ítélet alá kell kerülnie, szeretetének ki kell zárnia azt, ami nem igaz, ami hamis. Ez az értelmé annak a jogi nyelven elmondott fejtegetésnek, hogy Isten igazsága elégtételt kíván. Kicsit térjünk vissza az istentelenség gondolatához: a magamé vagyok, vagyis ragaszkodom az önmagam feletti tulajdonjogomhoz, mert nem akarom az életemet az Istennek átadni... Kell tehát valaki, aki ebből az önöségből kiszakít, aki átalakít, aki belülről újjá tesz, aki önmagamtól elvon, és Istennek átad – itt bontakozik ki a megváltás alapja: „nem a magamé vagyok”! Ez az a csodálatos meg-

újulás, ami az emberi szívnek, léleknek, érzésnek, akaratnak, gondolatnak a megújulása – amikor az ember egyszer csak azt akarja, amit az Isten. A zsidó nép élete azt példázza, hogy az Isten és az ember közötti kapcsolat a törvény által megoldhatatlan. Ez a nép kapja a törvényt, és az Istennel olyan ellentétbe kerül, hogy az egész életét hagyja tönkremenni – s a babiloni fogságba jut. Amikor aztán az egész nép a végső ítélet felé indul, Isten azt mondja: állj, új szövetséget kötök! Olyan szövetséget, amelyikben az ember belső világa nem fog ellenkezni azzal, amit Isten mond (olvasandó: Jeremiás 31, 31–34). Itt van a csoda, a megváltás! Az ember a bensejében már igent mond Istennek, már be van írva szívébe az Ő akarata. A Szentlélek megteremti benne az egységet az Úrral – s az ember oda áll Isten oldalára. Istennek ad igazat, nem önmagának, nem a társának, nem a bűnnek. Íme: ez az „elégtétel”. Ennek nyomán egyáltalán nem úgy látjuk Istent, mint kegyetlen bírót, aki elégtételt vesz a rajta esett sérelemért. A tékozló fiúról szóló példázat sem arra utal, mintha Ő lenne a világ büntetés-végrehajtója – sokkal inkább a bűnös embert ismerő-szerető Atya képe rajzolódik ki előttünk, aki az egyiknek elébe fut, a másiknak utána megy (olvasandó: Lukács 15, 11–32). Ámde a legnagyobb tékozló maga az Isten, hiszen az áldozatot is Ő adta – s ezzel együtt a lehetőséget arra, hogy az ember Vele megbéküljön (olvasandó: János 3,16). Ily módon nem az áldozat hangolta át Istent, hanem az Ő szeretete adta az áldozatot, a szabadítót. Hitvallásunk szerint a mi szabadítónk valóságos ember és valóságos Isten kell, hogy legyen – hogy a két világot egészen hordozza és összekösse. Ezt a kérdést viszont továbbmagyarázni szükségtelen, hiszen a további kérdések és válaszok magyarázzák azt.

Összeállította: Dévai-Józsa Gábor

A FELFRISSÜLÉS ÁLDOTT LEHETŐSÉGEI 2012 NYARÁN

• HOLLAND – MAGYAR TESTVÉRGYŰLEKEZETI HÉT – BIATORBÁGY – JÚNIUS 4–8.

Évek óta közös csendeshetet szervezünk a Papendrecht-i testvérgyülekezetünkkel. A Fasori Egyházközségből részesülhetnek ebben a közös áldásban azok, akik szolgálatukkal erősítik a gyülekezetünk életét. A holland testvérek a hétvégén gyülekezetünk vendégei lesznek.

• KONFIRMANDUS HÉT – TAHI, ISTEN TÁBORA – JÚNIUS 25–30.

Azokat a 7. és 8. osztályos fiatalokat várjuk, akik részt vettek a tanév során a konfirmációi órákon. Ez a hét a konfirmáció része! Cél, hogy hitükben, fogadalmukban, gyülekezethez való tartozásukban megerősödjenek. A lelküket, testüket Isten üzenete, a jó közösség, kirándulások és a sok közösségi program építi. *A hét költsége: 16.000,- Ft.*

• GYŰLEKEZETI – CSALÁDOS HÉT – TAHI, ISTEN TÁBORA – JÚLIUS 2–7.

Hívjuk szeretettel a családokat, gyülekezeti tagokat. Jöhetnek egyedül, vagy apa a gyermekekkel, anya a gyermekekkel, vagy együtt a család. Cél, hogy hitünkben, családi kapcsolatainkban, házasságunkban, gyülekezeti élményekben erősödjünk. Gyönyörű természeti környezetben, lelki tanítással, közösségi programokkal várunk mindenkit! *A hét költsége: 3 éves korig 3.000 Ft • 3–6 éves korig 8.000 Ft • 6–12 éves korig 12.000 Ft • felnőtteknek 16.000 Ft.*

• GYERMEKEKNEK – KINCSKERESŐ HÉT – TAHI, ISTEN TÁBORA – JÚLIUS 9–14.

Várunk minden gyermeket leendő első osztályostól kezdve 3. osztályig. Szép környezetben, a Duna partján, sok szerető pedagógussal tölthetnek el egy hetet. Ezen a Kincskereső Gyermekhéten lelki kincseket gyűjthetnek játékos formában a gyerekek. Sok vidám szabadidős program mellett a Biblia kincsei hullanak a gyermekek szívébe, mely nagy áldássá lesz számukra. *A hét költsége: 16.000 Ft.*

• GYERMEKEKNEK – KINCSKERESŐ HÉT – TAHI, ISTEN TÁBORA – JÚLIUS 16–21.

Hívunk, várunk minden 4–5–6. osztályos gyermeket a nagy KINCSKERESŐ HÉTRE! Annyi hatás éri őket a világból. Ezért is nagyon fontos, hogy jöjjenek egy olyan lelki hétre, ahol örök kincsekkel telik meg a szívük. A lelki programok mellett, közösségi programok, játékok, kirándulások lesznek. Sok tartalmas élményt élhetnek át gyermekeink. *A hét költsége: 16.000 Ft.*

• IFJÚSÁGI HÉT – TAHI, ISTEN TÁBORA – JÚLIUS 23–28.

Ez a hét egy összevont ifjúsági hét 15–25 éves korú fiataloknak, melyen a lelkileg erősítő tanítással együtt sok közösségépítő program, kirándulás van. Szükségük van a fiataloknak egy, olyan hétre nyáron, mely feltöltődést ad, útmutatást az élet dolgaiban és jóra hangolja a szívüket a világ hatásai közepette! *A hét költsége 16.000,- Ft.*

• HÁZASSÁGGONDOZÓ HÉT – VAJTA – AUGUSZTUS 6–11.

Szeretettel ajánljuk ezt a hetet minden házaspárnak, akik szeretnének a házasságra, családra vonatkozó bibliai tanításban elmélyülni. A gyerekekkel az alkalom ideje alatt több csoportban foglalkoznak szerető pedagógusok. A csendeshetet közös családi programok, hitünket, családi kapcsolatainkat elmélyítő tanítások teszik áldottá. *Költsége: másfél éves korig 5.500 Ft, másfél - 9 éves korig 10.500 Ft, 9-18 éves korig 15.500 Ft, felnőtteknek 16.800 Ft.*

• ÖSSZEVONT IFJÚSÁGI HÉT – FASOR, LUPÉNY, TORONTÁLVÁSÁRHELY – AUGUSZTUS 14–22.

Testvér gyülekezeti hét, melynek keretében Torontálvásárhelyre utazhatnak fiataljaink, akik részt vettek a tavalyi testvér gyülekezeti konfirmandus héten. Három országhoz tartozó református fiatalok erősíthetik itt magyarságukat, ország-ismeretüket, hitüket, országokon átfelölő kapcsolataikat. Az elmúlt évben is sok közös áldásban volt együtt részük!

Jelentkezzünk a hetekre minél korábban, mert ezzel megkönnyítjük a szervezést!

Szükség esetén a részvételi díjhoz gyülekezeti segítséget nyújtunk. Anyagi szükség miatt senki se maradjon el a hétről. A rászoruló jelentkezők jelezzék, hogy milyen összeget tudnak vállalni és támogatási igényüket. Akik szívesen támogatnák a rászoruló családokat céladományt fizethetnek be a pénztárba. Egymás terhét hordozzuk!

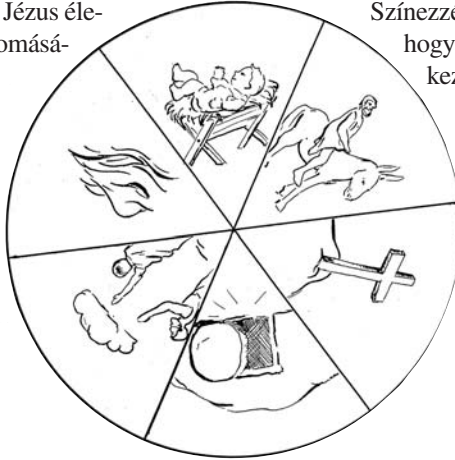
Kedves Gyerekek!

Sok ünnep volt és lesz mostanában, és lassan közeledik a tanév vége is. A sok program közben elgondolkodtatok azon, hogy mennyi mindent kaptatok Istentől ezekben az ünnepes időszakokban, pont ezeken az ünnepeken keresztül? És fel tudátok-e sorolni legalább három olyan dolgot, amire megtanított Benneteket az Úr ebben a tanévben?

A következő két feladat is tanít egy kicsit – még ha játékosan is. Kívánom, hogy ne a tanulás kellemetlenségét, hanem a játék örömeit lássátok benne!

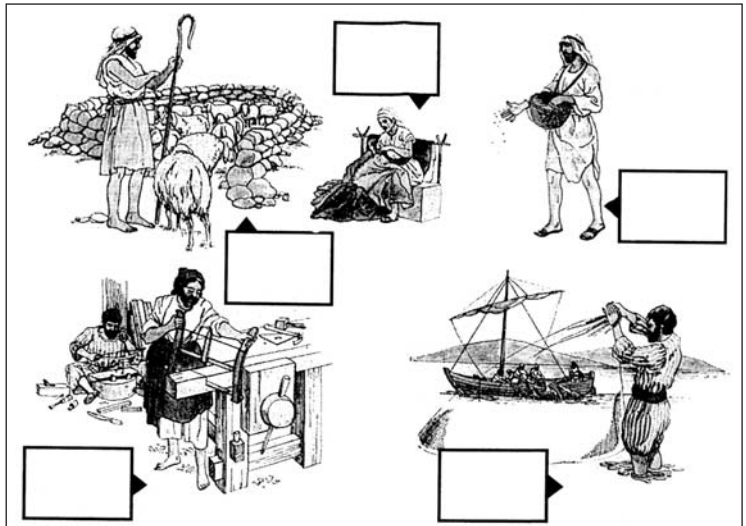
Szeretettel: Zsó néni

1. A kör egyes részeiben Jézus életének egy-egy fontos állomásáról láttok rajzokat.

Színezzétek ki, és írjátok bele, hogy milyen ünnepre emlékeztetnek benneteket!

2. A képek egy-egy Jézus korabeli foglalkozást mutatnak be. Írjátok be a négyzetekbe, hogy kinek mi a munkája!

PÜNKÖSDI ÜNNEPI ISTENTISZTELETEK

Május 27., Püünkösdvására
reggel 8 óra úrvacsorás istentisztelet
de. 10 óra úrvacsorás istentisztelet
gyermekmegőrzés 3 éves korig
gyermek-istentisztelet öt korcsoportban
du. 5 óra úrvacsorás istentisztelet

Május 28., Püünkösdhétfő
de. 10 óra úrvacsorás istentisztelet

NYÁRI ALKALMAINK

Vasárnap de. 10 óra: istentisztelet
de. 10 óra: összevont gyermek-isten-
tisztelet 2 korcsoportban

1. Kisóvodások és nagyóvodások a
tomateremben.

2. Iskolások egy csoportban
a gyülekezeti teremben.

Gyermekmegőrző szolgálat 3 éves
korig

Szerda du. 6 óra: bibliai közösségi óra

Csütörtök du. 3 óra: gyülekezeti bibliaóra

Péntek du. 6 óra: összevont ifjúsági bibliaóra
minden korosztálynak

du. 1/2 7 óra: Női imakör minden hó
2. és 4. péntekjén este 8 óráig

Énekkari próbák nyáron
megbeszélés szerint.

ÚRVACSORAI ISTENTISZTELETEK

Minden hó utolsó vasárnapján de. 10 órakor és
17 órakor tartunk úrvacsorai istentiszteleteket.

Mindkét időpontban ugyanaz az igehirdetés
hangzik el a templomban.

KERESZTELÉS

Minden hó 1. és 3. vasárnapján tartunk
kereszteletést az istentiszteletet keretében.

A szülőknek, keresztszülőknek
fogadalomtételükre való felkészüléséhez
két előkészítő alkalmat tartunk:

a kereszteleés hetében kedden és csütörtökön
17.30 órai kezdettel.

EGYÉB ALKALMAINK NYÁRON SZÜNETELNEK

- **Férfi bibliaóra:** utolsó alkalom június 12-én
- **Családos pároskör:** utolsó alkalom június 15-én
- **Fiatal párok köre:** utolsó alkalom június 9-én
- **Baba-mama kör** utolsó alkalom június 7-én
- **Női imakör:** Minden hó 2. és 4. péntekjén este 1/2 7–8 óráig
- **Női kör:** utolsó alkalom június 9-én
- **Párápoló tanfolyam:** utolsó alkalom június 11-én

A 20 éves

Evangéliumot Minden Otthonba Alapítvány

szervezésében szeptember közepétől
október végéig a VII. kerületi

protestáns felekezetekkel összefogva egy
szórálapot juttathatunk el a legtöbb otthonba.

Szeptember 15-én tartanak az Alapítvány
munkatársai egy felkészítő alkalmat,

a Fasori Evangélikus Gimnázium dísztermében.

A 2013. tavaszáig tartó missziós program
keretében szeretnénk eljuttatni a szórálapot,
mintegy 500.000 budapesti otthonba.

Várjuk szeretettel a szolgáláni kész testvérek
jelentkezését.

KULTURÁLIS ÖRÖKSÉG NAPJAI A FASORBAN

Szeptember 15-én, szombaton 10–14 óráig
Este hangverseny.

Szeptember 16-án, vasárnap 12–17 óráig
nyitott ajtóval várjuk templomunkba a látó-
gatókat fiataljaink idegenvezetésével.

FASORI HARANGSZÓ

A Budapest-Fasori Református Egyházközség
időszakos kiadványa.

Felelős szerkesztő: Devich Márton

1071 Budapest, Városligeti fasor 5. • Tel.: 342-7311
e-mail: hivatal@fasor.hu • weboldal: www.fasor.hu